

VÍCTOR VALERA MORA

Sueño uno
Első számú álom

VERSOS ESCOGIDOS
VÁLOGATOTT VERSEK

BUDAPEST

Készült a
Venezuelai Bolívari Köztársaság Nagykövetsége
támogatásával

A válogatás
Víctor Valera Mora *Obras completas* című
verseskönyve alapján készült
Fondo Editorial Fundarte, Caracas, 1994

A verseket fordította és az előszót írta
SIMOR ANDRÁS

Tipográfia
DOMJÁN ISTVÁN

© Víctor Valera Mora
© Simor András

El socialismo no existe
pero de que vuela vuela
El capitalismo sí

y hay que matarlo

A szocializmus nem létezik
mégis messzire száll messzire száll
A kapitalizmus igen
és végezni kell vele

Letölthető:

[[PDF formátumban](#)] [[EPUB formátumban](#)]

*Abrid las compuertas del miedo
oligarcas
porque la paz no será con vosotros*

*Zamora cabalga en el incendio
y somos lo que sucede la posibilidad
del porvenir*

*Nyissátok ki rettegő kapuitokat
oligarchák
mert tiveletek békét nem kötünk*

*Zamora a tűzvészben lovagol
és mi vagyunk ami bekövetkezik a
jövendő lehetősége*

El martillo de los utópicos

Yo descubrí la obra de Víctor Valera Mora (1935-1984) en 1985, durante mi primer viaje a Venezuela. Amelia Bustillos Ponte fue quien me habló de él, y me dio sus poemas en forma fotocopiada. En aquel entonces su obra poética había tenido escasa difusión. En 1961 se publicó *La canción del soldado justo*, diez años después el libro *Amanecido bala*, en 1972 *Con un pie en el estribo*, y en 1979 *70 poemas estalinistas* por el cual recibió un premio en 1980. Durante su vida no se publicó ningún otro libro.

Su última obra *Del ridículo arte de componer poesía* se publicó postumamente.

Empecé a traducir sus poemas y publiqué cinco versiones en mi libro *La conquista del bosque*, pero no fue fácil publicarlas.

Pocos poetas latinoamericanos tomaron una posición tan fuerte contra el oportunismo del congreso XX y XXII de la Unión Soviética, como lo hizo Víctor Valera Mora.

Escribe en uno de sus poemas desesperados pero a la vez abruptos:

*Para los que meten miedo con el
zamuro atómico
recordándonos que las luchas de
liberación
pueden provocar una espantosa
catástrofe
yo les digo he aquí mis bienes
terrenales
tres litros de aire de capacidad
pulmonar
medio siglo de burocratismo soviético
y dos mil años de crímenes sucesivos
entonces no tengo mucho que perder
señores de la guerra por mi parte
pueden ir apretando los botones*

(Para los que meten miedo con el zamuro atómico)

En uno de los Cantares romanos de Antonio

Az utópisták kalapácsa

Víctor Valera Mora (1935-1984) életművét 1985-ben fedeztem fel, első venezuelai utam alkalmából. Amelia Bustillos Ponte beszélt nekem róla először, és tőle kaptam meg a költő verseit xerox másolat formájában. Költői életművét alig ismerték akkoriban. 1961-ben jelent meg *Az igaz katona éneke* című kötete, amelyet tíz év múlva követett a *Puskagolyóként ébredtem* című, 1972-ben a *Fél lábammal a kengyelben*, majd 1979-ben a *70 sztálinista költemény*, ezzel a kötettel 1980-ban irodalmi díjat is nyert. Utolsó könyve, *A versírás nevelés művészetéből* posztumusz kötet maradt,

Elkezdtem fordítani verseit, és öt fordítást szerepeltettem *Az erdő meghódítása* című műfordításkötetemben, de nem volt könnyű publikálni őket.

Kevés latin-amerikai költőt ismerek, aki annyira határozott állásfoglalással szállt volna szembe a Szovjetunió XX. és XXII. kongresszusán megfogalmazott opportunizmussal, mint Víctor Valera Mora tette. Egyik kétségbeesett, ám ugyanakkor kihívó hangú versében így ír:

*Azoknak akik atomkeselyűvel
ijesztegetnek
emlékeztetvén minket hogy a
felszabadítási harcok
iszonyatos katasztrófát idézhetnek elő
én azt mondom itt van minden földi
javam
három liternyi levegő tüdőkapacitás
fél évszázad szovjet bürokratizmus
és kétezer évnyi örökletes bűnök
következtetésképpen nincs sok veszteni
valóm
háború urai ami engem illet
megnyomhatják már a gombokat*

(Azoknak akik az atomkeselyűvel ijesztegetnek)

Antonio Mirapalcielo (költői álneve) *Római énekek* című

Mirapalcielo (seudónimo suyo) dice:

*Mi amiga romana me invitó a su casa
a comer una pizza preparada por ella
En el camino me preguntó
si yo era maoísta
y entonces le hablé de la pasión
según Simón Rodríguez
y de la irremediable cabronería rusa
y de la noticia aparecida en los diarios
donde un ministro celeste declaraba
“que parecía que las relaciones de
China
con los EEUU iban a ponerse tensas”
cuando los malditos pilotos yanquis
devastaban la casa de la vida en Hanoi
y la dejé en la puerta de su casa y me
vine
sin comer y con cigarro y niebla
y rabiando y pensando en venezolano
que el internacionalismo proletario
es un burro de papel
y con reumatismo para más vaina*

(Cantares romanos, XIII)

Su desafío no es panfletario. Víctor Valera Mora expresa una soledad revolucionaria a través de su Yo lírico mostrándonoslo en toda su complejidad. El es pariente del cubano Fayad Jamís, del argentino Juan Gelman y del salvadoreño Roque Dalton.

La última gran época de la poesía latinoamericana coincide con el nuevo período de los movimientos independentistas del continente, pero sería incorrecto buscar solamente el reflejo directo de las influencias políticas-sociales en aquellos manifiestos poéticos de los cuales se han nacido obras poéticas importantes. Los analistas llaman „poesía rebelde” la de esta generación, pero el adjetivo rebelde no lo utilizan en el sentido vanguardista o posmodernista.

La poesía rebelde de América Latina empieza a formarse en los años cincuenta. El cubano Fayad Jamís, por ejemplo, escribe en París, en 1956-57 los poemas de su libro *Los puentes*, en los que se mezcla, desde la perspectiva de un poeta que vive en Europa como hijo del Tercer Mundo, la influencia de Apollinaire con los resultados renovados del hermetismo cubano. Fayad Jamís no descubre solamente a Apollinaire y Rimbaud en París sino también, en traducciones francesas, a Attila József. No subestimemos esta influencia indirecta. Al joven Rubén Darío le influyó Walt Whitman a través de las versiones castellanas.

Ernesto Cardenal publica *La Hora O* en 1960. En 1961 Carlos Fonseca Amador, Silvio Mayorga, Tomás Borge organizan con sus compañeros El Frente Sandinista de la Liberación Nacional. La vanguardia política y poética de América Latina obedece a las leyes del proceso interior del continente, la rebeldía nace de la obligación histórica que descubre que solamente se puede dar respuesta a la amenaza violenta del Norte con la violencia revolucionaria de los pueblos. Pero este compromiso revolucionario se declara de modo diferente en las manifestaciones políticas y en las poéticas. Las últimas expresarían más conmovedoramente la situación intranquilizante del continente que se pone aún más intranquilizadora en los años sesenta.

América Latina se queda fatalmente sola. La Unión Soviética busca el compromiso con los Estados Unidos, y no se solidariza con los guerrilleros rebeldes del continente. Como consecuencia, varios partidos comunistas de América Latina se oponen a la solución

ciklusának egyik versében pedig ezt olvashatjuk:

*Római barátnőm meghívott magához
hogy egyek egy ő készítette pizzát
Útközben megkérdezte
hogy maoísta vagyok-e
erre a szenvedélyről beszéltem neki
Simón Rodríguez értelmezése szerint
meg a javíthatatlan orosz
kurvázkodásról
meg az újságokban megjelent hírről
miszerint egy mennyei miniszter
deklarálta
„úgy látszik, Kína és az USA
kapcsolatai feszültekké válnak”
mikor a nyomorult jenki pilóták
lerombolták Hanoiában az Élet házát
barátnőmet lakása ajtajánál hagyva
eljöttem
evés nélkül cigarettával és köddel
és szitkozódva és azt gondolva
venezuelaiul
hogy a proletár internacionalizmus
papírszámár
és reumával mindenféle egyéb
nyomorúságra*

(Római énekek, XIII)

Kihívó hangja nem pamfletszerű. Víctor Valera Mora a forradalmi magányt saját lírai Énjén keresztül fejezi ki, a maga teljes ősz- szettségében mutatva meg azt. A kubai Fayad Jamís, az argentin Juan Gelman, a salvadori Roque Dalton rokona ő.

A latin-amerikai költészet legutóbbi nagy korszaka egybeesik a földrész függetlenségi mozgalmainak fellángolásával, ám helytelen volna, ha pusztán társadalmi-politikai hatásokat, azok közvetlen tükröződését keresnénk olyan költői megnyilatkozásokban, amelyekből századunk kiemelkedő jelentőségű költői életművei jöttek létre. Az elemzők ennek a nemzedéknek a líráját gyakran nevezik „lázadó költészet”-nek, ám a *lázadó* jelzőt nem az avantgarde vagy posztmodern lázadás értelmében használják.

A latin-amerikai lázadó költészet hangja már az ötvenes évek második felében kialakul. A kubai Fayad Jamís például 1956-57-ben, Párizsban írja *Hidak* című kötetének verseit, amelyekben Apollinaire hatása a kubai hermetizmus megújított formai eredményeivel ötvöződve szólal meg egy olyan költő világlátásának tükrében, aki a Harmadik Világ fiaként él Európában. Nemcsak Apollinaire-t és Rimbaud-ot fedezi fel Párizsban, hanem francia fordításban József Attilát is. Ne becsüljük le ennek a közvetett hatásnak a jelentőségét. Volt már ilyen a latin-amerikai lírában, a fiatal Rubén Darío például Walt Whitman versei az akkor létező spanyol fordításokon keresztül hatottak.

Ernesto Cardenal 1960-ban publikálja a *O órát*. 1961-ben szervezi meg Carlos Fonseca Amador, Silvio Mayorga, Tomás Borge harcostársaikkal a Sandinista Nemzeti Felszabadítási Frontot. A politikai és költői avantgarde Latin-Amerika belső fejlődésének törvényeire hallgat, a lázadás abból a történelmi kényszerből születik meg a politikában és a költészetben egyaránt, amely felismeri, hogy Észak fenyegető erőszakára csakis a népek forradalmi erőszaka adhat választ. Másként szólal meg azonban ez a forradalmi el-tökéltség a politikai összegzésekben, és megint másként a költészetben. Mintha az utóbbi olykor megrendültebben fejezné ki a földrész nyugtalanító helyzetét, amely a hatvanas években még nyugtalanítóbbá válik.

revolucionaria, y de ahí surgen escisiones en el partido, salidas de grupos revolucionarios de las organizaciones partidistas. El Partido Comunista de Venezuela expulsa del partido al comandante guerrillero Douglas Bravo. Se forma una discusión fuerte entre el Partido Comunista Venezolano y el Cubano.

Entre los poetas latinoamericanos muchos llegaron a ser mártires de la lucha de la liberación. Mario Benedetti en 1977 recopila una antología de las obras de los poetas mártires de las últimas décadas de América Latina, y en su antología se aparecen veintisiete poetas de trece países, entre ellos el peruano Javier Heraud, el guatemalteco Otro Reno Castillo, quemado vivo, el joven Leonel Rugama de veinte años que se incorporó al Frente Sandinista de la Liberación.

En 1973 detienen a Francisco Urondo, creador del teatro político vanguardista argentino, autor del *Archivo general de las Indias*. Tres años después lo asesinan los armados de las brigadas de muerte tristemente célebres. Su poema titulado *La verdad es la única realidad* es uno de los poemas fundamentales de la época.

Del otro lado de la reja está la realidad, de este lado de la reja también está la realidad; la única irreal es la reja; la libertad es real aunque no se sabe bien si pertenece al mundo de los vivos, al mundo de los muertos, al mundo de las fantasías o al mundo de la vigilia, al de la explotación o de la producción.

La reja como el símbolo de un mundo irreal que separa los dos lados de la realidad, la de los opresores y la de los oprimidos, se convierte en el símbolo de la época.

Se manifiesta en la poesía de los años sesenta el conflicto entre la estrategia revolucionaria y la del oportunismo. No pienso en una poesía directamente política sino en una voz conmovida que expresa la situación crítica.

Esta poesía es digna de la literatura del testimonio cuya sensación mundial fue el Diario del Che en Bolivia.

Una voz muy especial es la de Antidio Cabal, nacido en España, a quien a veces lo colocan entre los poetas venezolanos, a veces entre los costarricenses, con su libro titulado *Gran tiempo*, escrito en 1963-64, pero publicado solamente en 1974, porque el poeta vivió en los años sesenta en clandestinidad.

La voz de Bertolt Brecht renace en su epigrama:

Hace dos años que pertenezco a un grupo clandestino perseguido por la injusticia, hace dos mil años que pertenezco a un grupo humano perseguido por la policía.

(Hace dos años que pertenezco a un grupo clandestino)

Tuvo un destino muy parecido Víctor Valera Mora, muerto en 1984 de infarto. Cinco años después de su muerte temprana se publicaron sus versos elegidos, con un enorme éxito, y en el mismo año se hizo una reedición del mismo libro, que al poco tiempo agotó dos ediciones. En 1994 se publicaron sus poemas completos en Caracas, y desde entonces los literatos venezolanos lo consideran como el poeta precursor de la Revolución Bolivariana.

Nuestro Endre Ady en 1914, cuando se ahogaron en

Latin-América, y de ahí surgen escisiones en el partido, salidas de grupos revolucionarios de las organizaciones partidistas. El Partido Comunista de Venezuela expulsa del partido al comandante guerrillero Douglas Bravo. Se forma una discusión fuerte entre el Partido Comunista Venezolano y el Cubano.

Entre los poetas latinoamericanos muchos llegaron a ser mártires de la lucha de la liberación. Mario Benedetti en 1977 recopila una antología de las obras de los poetas mártires de las últimas décadas de América Latina, y en su antología se aparecen veintisiete poetas de trece países, entre ellos el peruano Javier Heraud, el guatemalteco Otro Reno Castillo, quemado vivo, el joven Leonel Rugama de veinte años que se incorporó al Frente Sandinista de la Liberación.

En 1973 detienen a Francisco Urondo, creador del teatro político vanguardista argentino, autor del *Archivo general de las Indias*. Tres años después lo asesinan los armados de las brigadas de muerte tristemente célebres. Su poema titulado *La verdad es la única realidad* es uno de los poemas fundamentales de la época.

A rács másik oldalán van a valóság, ezen az oldalán a rácsnak színtűgy ott a valóság, az egyedüli valótlan maga a rács; a szabadság valódi, bár nem tudni, hogy az élők világának része-e, vagy a halottak világáé, a képzelgések világáé vagy a virrasztásé, a kizsákmányolásé vagy a termelésé.

A rács mint a valótlan világ szimbóluma, melynek két oldalán valódi világ van, az elnyomóké és az elnyomottaké, Urondo versében a korszak jelképévé válik.

Megjelenik a hatvanas évek latin-amerikai lázadó költészetében a forradalmi és oportunista stratégia közti konfliktus költői megszólaltatása is. Nem közvetlenül politizáló agitációs költészetre gondolok, hanem a végső soron válságos helyzet mélyen átélt költői megjelenítésére. Olyan költészetre, amely a maga sajátos eszközeivel méltó párja a korszakot híven tükröző *testimonio*-irodalomnak, amelynek világszenzációja Che Guevara bolíviai naplója volt.

Különös példája ennek a költői hangnak a Latin-Amériában élő, hol venezuelaiként, hol Costa-Rica-i költőként számon tartott, Spanyolországban született Antidio Cabal *Nagy idő* című verseskötete, melynek verseit a szerző 1963-64-ben írta Venezuelában, de a kötet csak 1974-ben jelenhetett meg, mert a költő a hatvanas években illegalitásban élt.

Brecht hangja éled újjá egyik négy soros epigrammájában:

Két éve egy illegális csoporthoz tartozom, azóta üldöz az igazságtalanság. Kétez év az emberi nemhez tartozom, azóta üldöz a rendőrigazság.

(Két éve egy illegális csoporthoz tartozom)

la sangre de la primera guerra mundial las esperanzas revolucionarias, renovó el recuerdo del líder campesino György Dózsa:

*Una vez hubo aquí una revolución
De crédito, una revolución verdadera,
Que hizo orden, justicia,
Pero con los Dózsa,
En aquel amanecer heroico
Cuando engraidos no hicimos
compromiso.*

(Una vez hubo)

Víctor Valera Mora se solidariza con las luchas libertarias de los años sesenta en nombre del jefe de las guerras campesinas del siglo XIX, asesinado en San Carlos, con Ezequiel Zamora:

*Ellos pensaban que Ezequiel Zamora
había concluido para siempre
y nunca más el planteamiento de su
cuchillo y desmesurado corazón
regresaría a hurgar la paz de los
oligarcas
Pero no todos los muertos viajan
tranquilos
a algunos molesta estar ahí sin hacer
nada
e insisten con terquedad
y regresan a presidir los nuevos
combates
a dilucidar el asunto que los vistió de
ausencia
Ved al guerrillero mal herido al padre
de todos nosotros
crepitando en los últimos carbones
federales
cómo rebotaban sus huesos sobre la
tierra
cómo dieron fuego al pajonal
cómo hoguearon los límites del hombre
Vedlo en traje verde oliva
por montes y calles más terrible
que los que hoy matan y se lavan las
manos
y confiesan los días de guardar para
purgar sus penas
Mas es cierto, es reconocido
la caída en el sitio de San Carlos
fue una jugada de mala ley
pero olvidaron enterrar el sonido de
sus sienas veladas
Zamora cabalga señores
ya los dientes del pueblo
están royendo los muros de vuestro
reino
y no es el desarropado ni el sordo ni el
ciego de ayer
ahora tiene bandera poetas y metal
organizado*

*Recojan la cosecha de vientos que
sembraron*

*Y la igualdad fraternidad y libertad que
dice la Constitución
se las van a tener que tragar por los
ojos
Porque estamos cansados de tanta
miseria y circo
y vamos a meterle un balazo en la*

Nagyon is hasonló sorsot élt át az 1984-ben szívinfarktusban meghalt Víctor Valera Mora. Öt évvel korai halála után kiadták válogatott verseit, hatalmas sikerrel, még abban az évben a kötet második kiadására is sor került, mindkét kiadás gyorsan elfogyott. 1994-ben megjelentek Caracasban *Összes versei*, és ettől kezdve a venezuelai irodalmárok a Bolívari Forradalom költő előfutáraként emlegetik.

Ady a forradalmi remények 1914-es világháborús vérbeborulása idején Dózsa György emlékét élesztette:

*Egyszer volt itt forradalom,
Hites, igaz forradalom,
Rendet, igazságot csináló,
De Dózsákkal
S azon a hősi hajnalon,
Mikor gőgösen nem alkudtunk.*

(Egyszer volt csak)

Víctor Valera Mora a hatvanas évek felszabadító küzdelmeivel a 19. századi venezuelai szabadsághős, a hajdani parasztháború San Carlosban meggyilkolt vezetője nevében azonosul:

*Ők azt hitték hogy Ezequiel Zamora
örökre bevégezte teendőit
és kése és mértéket nem ismerő szive
követelése
az oligarchák békéjét nem dűlja fel
soha többé
De nem mindegyik halott utazik
csöndesen
némelyiküket bosszantja ha tétlenül
tartózkodik itt
és makacsul követelőznek
és visszatérnek a népet új ütközetbe
vezetni
és megvilágítják az ügyet mely az ő
hiányukba öltözött
Nézzétek a halálra sebzett gerillát
mindnyájunk apját
hogyan serceg az államszövetség utolsó
széndarabkáiban
hogyan pattognak csontjai a földön
hogyan égetik föl a nádat
hogyan vetik máglyatűzre a férfi
gyöngeségét
Nézzétek őt olajzöld színű
egyenruhájában
hegyeken és utcákon félelmetesebb
mint akik ma ölnek és kezüket mossák
és meggyónnak az ünnepnapokon hogy
bűneiktől megtisztuljanak
Mi több szentigaz és köztudott
hogy a San Carlos-i vég
rossz végzetű játszma vége volt
de elfeledték eltemetni éber halántéka
lüktesét
Zamora lovagol urak
a nép fogai már
királyságtok falait szétrágnak
és nem a tegnapi mezítelen nem is a
süket nem is a vak többé
ma zászlót emel költői vannak
szervezett puská védi*

*Arassátok le a vihart amit a széllel
elvetettetek*

És az egyenlőség testvériség szabadság

*cabeza al estado de cosas existente
Eso que llaman Derecho Natural
tendrá mortaja y tumba bajo el aire de
nuestra decisión
porque sabemos dirigir el fusil
y la dinamita nos es familiar hasta la
audacia
La democracia representativa apesta ya
como un presagio de azufre quemado
el gavilán de la insurrección revolotea
sobre las candelas
y está esperando allí está esperando
y bajará y conocerá vuestros despojos
el día del desagravio ante las armas
congregadas
Abrid las compuertas del miedo
oligarcas
porque la paz no será con vosotros*

*Zamora cabalga en el incendio
y somos lo que sucede la posibilidad
del porvenir*

(Yo justifico esta guerra, III)

Vale la pena recordar: El historiador Federico Brito Figueroa publica su gran obra, su monografía titulada *Tiempo de Ezequiel Zamora* en 1975. En el prólogo de la sexta edición de 1994 Brito Figueroa escribe con conciencia justa que ese libro „calumniado y blasfemiado por la «pequeña canalla intelectual» constituyó una de las orientaciones espirituales de la rebelión militar y democrática del 4 de febrero de 1992.” „Tenemos la tarea de incorporar a la lucha en el presente, el pensamiento y la acción de quienes ayer simbolizaron la rebeldía contra el anciano régimen” – escribió en 1951 cuando publicó el primer fragmento esquemático de su gran obra, *Ezequiel Zamora un capítulo de la Historia Nacional*.

Se ha señalado muchas veces que Víctor Valera Mora es pariente del gran peruano, César Vallejo. Tiene un pariente húngaro también. La conducta psíquica de nuestro Attila József, poeta del *Duele mucho*, quien ve, mudo de sufrimiento, como baja el ser humano al abismo como una balsa por un río, renace en la poesía de Víctor Valera Mora entre los años 1961 y 1984. Pierde la vida, el amor, si la posibilidad del porvenir no se convierte en realidad. Seis años antes de la caída de la Unión Soviética y del desmoronamiento de los países llamados socialistas envía al futuro su mensaje en un epigrama profético:

*El socialismo no existe
pero de que vuela vuela
El capitalismo sí
y hay que matarlo*

(El martillo de los utópicos)

Conocemos bien la soledad revolucionaria de nuestros grandes poetas, la de Petőfi, Endre Ady, Attila József. Me causa una alegría especial que también la percibiese un poeta latinoamericano, el argentino Juan Gelman, imaginándose a sí mismo con Jiří Wolker y con Attila József en una barricada latinoamericana:

*jiří wolker attila józsef yo
seríamos tres amigos perfectos
jiří hablaba de praga
de los ojos del fogonero ciego
admirándonos aún*

*amiről az Alkotmány beszél
olyan falat lesz számotokra hogy a
szemeket kifordul tőle
Mert belefáradtunk már annyira
nyomorúságba és cirkuszba
és végzünk a világ létező állapotával a
fejébe golyót eresztve
Amit úgy hívnak Természeti Jog
halotti lepletek és sírokat lesz
döntésünk szélörvénye alatt
mert tudjuk merre fordítsuk a puskát
és a vakmerőség rokonunkká avatta a
dinamitot
bűzlik már a parlamentáris demokrácia
mint égetett kénből felszálló jósjel
a zendülés karvalya a tüzek fölött
kering
és várakozik ott várakozik
és lecsap és megismeri földi
maradványaitokat
a jóvátétel napján a fölszentelt
fegyverek előtt
Nyissátok ki rettegő kapuitokat
oligarchák
mert titeletek békét nem kötünk*

*Zamora a tűzvészben lovagol
és mi vagyunk ami bekövetkezik a
jövendő lehetősége*

(Én igazolom ezt a háborút, III)

Érdeemes felidézni: Federico Brito Figueroa történész 1975-ben publikálja nagy művét, *Ezequiel Zamora kora* című monográfiáját. Az 1994-es hatodik kiadás előszavában jogos önérettel írja, hogy „ez a «kicsiny értelmiségi söpredék» által sokat szidott és átkozott könyv szellemi irányítóként szolgált az 1992-es katonai és demokratikus lázadás vezetői számára.”

„Az a feladatunk, hogy a jelen harcainak részévé tegyük azok gondolkodásmódját és cselekedeteit, akik tegnap a lázadást jelképezték a régi rezsim ellen” – írta 1951-ben, amikor nagy művének első vázlatos részletét *Ezequiel Zamora, egy fejezet a Nemzeti Történelemből* címmel közzétette.

Sokszor felhívták a figyelmet arra, hogy Víctor Valera Mora César Vallejónak, a nagy peruinak rokona. De van egy magyar rokona is. A *Nagyon fáj* József Attilájának, a folyón fatutajként alászálló emberi faj gyötrelmétől szenvedő költőnek lelki magatartását éli át újra Víctor Valera Mora 1961 és 1984 között. Az életet, a szerelmet vesztí el, ha a jövendő lehetősége nem válik valósággá. Hat évvel a Szovjetunió megszűnése és a magukat szocialistáknak nevező kelet-európai országok rendszerváltása előtt látnoki epigrammában üzen a jövendőnek:

*A szocializmus nem létezik
mégis messzire száll messzire száll
A kapitalizmus igen
és végezni kell vele*

(Az utópisták kalapácsa)

Jól ismerjük legnagyobb költőink, Petőfi, Ady Endre, József Attila forradalmi magányát. Különös öröm számomra, hogy ezt egy latin-amerikai költő, az argentin Juan Gelman is észrevette, aki saját magát Jiří Wolkerral és József Attilával együtt képzelte egy latin-amerikai barikádra:

*józsef cantaba a la flora y a la
revolución*

...

*esto acaba entonces como siempre
quisimos
en una barricada
jiří józsef y yo silbando finalmente
entregaban sus huesos sus nunca
poderosos*

*jiří cayó en un hospital
józsef se tiró bajo un tren
mi dios qué bellos éramos
silbando finalmente*

(amigos)

Víctor Valera Mora, el poeta precursor de la Revolución Bolivariana no pudo ver su deseo por el porvenir convertido en realidad. El repitió varias veces que somos la posibilidad del porvenir. Su contemporáneo, Eli Galindo escribió recordándolo: "1.a muerte del chino Valera Mora deja un enorme vacío en nosotros, Para la poesía venezolana, a donde entrara aquel muchacho con su *Canción del soldado justo* en el año 1961, es la figura más verídica de su historia. Abrupto, cortante, incisivo en la crítica, como un Dante moderno precipitaba en los infiernos, condenaba...Murió el mejor de nosotros."

András Simor

*jiří wolker József attila én
mi hárman nagyszerű barátok lennénk
jiří beszélne prágáról
a fűtő szemeiről ki világtalanul is ránk
néz
attila flóráról és a forradalomról
énekelne*

...

*úgy érne véget minden miként mindig is
akartuk
egy barikádon
jiří attila és én végsőt fűtőrészve
hárman kik hetyke nemmel viszik
vásárra bőrük*

*jiří kórházban halt meg
attila vonat elé vetette magát
istenem beh szépek is lennénk
végsőt fűtőrészve*

(barátok)

Víctor Valera Mora, a Bolívari Forradalom költő előhírnöke nem élhette meg azt az időt, amikor vágya valósággá változott. Sokszor megismételte verseiben, hogy mi a jövő lehetősége vagyunk. Kortársa, Eli Galindo írta rá emlékezve: „Valera Mora halála roppant új számunkra. A venezuelai költészet számára, ahová 1961-ben *Az igaz katona* énekével az a fiatalember belépett, ő történetének legigazabb alakja. Szókimondó, metsző, éles hangú kritikus, mint modern Dante zuhant a Pokolba, mondott ítéletet... Közülünk a legjobb halt meg.”

Simor András

Comienzo

La lucha de clases. Los grandes monopolios imperialistas.
Los malditos muñones de la generación del 28
que tanto daño nos han hecho.
El policía del parque, los enamorados están
en la posibilidad de iniciar el terrorismo.
El recuerdo desde la llanura, el caballo
llorando sangre recomenzada. Triste cuestión.
Este asunto de llevar una guitarra bajo el brazo.
La libertad de morir de hambre doblemente.
Aquiles el escudero de la ternura
últimamente se ha dado muy duro en el alma.
Esto nos obliga a hablar
el más terrible de los lenguajes.
Hacer de la poesía un fusil airado, implacable
hasta la hermosura.
No hay otra alternativa,
la caída de un combatiente popular
es más dolorosa que el derrumbamiento
de todas las imágenes.
Cuando el pueblo tome el poder, veremos qué hacer,
mientras tanto sigamos en lo nuestro.

Cerco

Kezdet

Osztályharc. Nagy imperialista monopóliumok.
A 28-as nemzedék átkozott csonkjai,
akik nekünk annyi kárt okoztak.
A parki rendőr, a szerelmesek megteremtik
a terrorizmus lehetőségét.
Emlék a síkságról, vért síró
ló új vért zokog. Szomorú ügy.
Karunkkal gitárt szorítunk magunkhoz.
Szabad meghalni kétszer az éhségtől.
Aquiles, a gyöngédség fegyvernöke,
megkeményítette mostanában a lelkét.
Ez minket is arra kényszerít,
hogy a nyelvek legkegyetlenebbikén szóljunk.
Legyen dühös fegyver a költészet, könyörtelenül
gyönyörű.
Nincs más lehetőség,
a nép harcának eleste
fájdalmasabb, mint hegycsuszamlása
minden költői képnek.
Ha a nép megszerzi a hatalmat, látni fogjuk, mi a teendő
mindaddig, tegyük a dolgunk.

Kerítés

Desempleado, sin un centavo en el bolsillo,
sin combates, sin nada que hacer,
digo, no tengo acceso a la alegría,
no tengo derecho al más pequeño de los saludos
y menos aún al amor.

Sólo la blasfemia me es dada, sólo la blasfemia
y las hambres más hondas me son dadas.
Pero sabedlo,
esto no va a durar toda la vida.

Vosotros devoradores de la canción,
que durante sombras seculares me habéis tenido
acorralado en este cerco de tristezas:
¡escuchadme bien!
es cierto que estoy hecho para grandes decepciones
y cierto también, preparado,
para inexorables alegrías que vendrán.

Tengo necesidad del mañana.

No me juzguéis cruel por mis actos.

El infranqueable

Tú llegas vacío por entre dientes
y los panes golpéante debajo
y sigues muerto de hambre.

Llegas vacío entre aguaceros
y la sed corónate su rey
y sigues hambriento nuevamente.

Y llegas vacío por entre sastres
y los trajes dante en las narices
y sigues al desnudo, caminando.

Tú llegas vacío por entre labios
y el amor recíbete a duro celo
y sigues tan solícito, amando.

Y llegas vacío entre brazos
y el amigo en amistad rueda por tierra
y sigues amistando, cuerdate.

Llegas vacío por entre odios
y el enemigo, ni se diga, te vacila
y sigues en espera de algún día.

Y llegas vacío por entre sangres
y el hermano niégate tres veces
y sigues ingeniándote animal.

Tú llegas vacío por entre obreros
y el desempleo prende la solapa
y sigues descontento, como nunca.

Llegas vacío por entre lunas
y campesino, anochécete el costado
y sigues afilando la consigna.

Y llegas vacío entre banderas
y el pueblo confíate su rostro
y sigues peleando tu mañana.

Una muchacha desespera

Munkanélküli, zsebemben árva fillér nélkül,
harcok nélkül, nincs mit cselekednem,
azt mondom, nincs utam az örömhöz,
nincs jussom a legcsekélyebb üdvözlethez,
és a szerelemhez még kevésbé.

Csak a szitok illet meg, csak a szitok,
és a mélységes mély éhezés.
De tudjátok,
nem tart ez így egy életen át.

Ti, az ének szétszaggatói,
kik százados árnyak alatt bezártatok
a szomorúság kerítése mögé,
hallgassatok ide!
bizony roppant csalódásokra vagyok teremtvé
de bizonyos az is,
megrendíthetetlen örömök várnak holnap.

Szükségem van a jövőöre.

Ne ítéljetez kegyetlenül tetteim alapján.

A legyőzhetetlen

Üresen érkezel mohó fogak közt,
és a kenyerek öklözik a gyomrod,
és kegyetlenül megkínoz az éhség.

Üresen érkezel vad záporok közt,
a szomjúság királlyá koronázott,
s tovább éhezel még kegyetlenebbül.

Üresen érkezel ügyes szabók közt,
és gúnyt űznek belőled a ruháik,
és követed utadon a mezítlent.

Üresen érkezel festett ajkak közt,
párhoz szerelem ragadna egébe,
és párodát keresed szerelemmel.

Üresen érkezel kitárt karok közt,
és a barát barátmód száll el tőled,
és barátságra vágyó, józanodva.

Üresen érkezel gyűlölködők közt,
és ellenséged tétovává tenne,
és erőt egy másféle napra gyűjtesz.

Üresen érkezel a vérrögök közt,
és testvéred megtagad három ízben,
és az állatot kémleled magadban.

Üresen érkezel a munkások közt,
s galléron ragad az állástalanság,
s elégedetlen vagy, mint soha eddig.

Üresen érkezel a holdtölték közt,
paraszt vagy, elaltat a derékfájás,
és jelszavad kaszóját élesíted.

Üresen érkezel az új zászlók közt,
és a nép megmutatja neked arcát,
és holnapodért konokul verekszel.

Egy lány kétségbeesve

por llegar

Una muchacha sola en un terminal de pasajeros
pasadas las nueve de la noche es presa de la inquietud.
Ella no está en el mismo sitio.
Ella es un felino acorralado.
De frente o de perfil la identifica el miedo
porque ella es un movimiento de mar.

Tal vez no haya leído los diarios donde se denuncia
pero ella siente como dentelladas en la boca, en los senos
sobre las piernas y la honestidad de sus caderas
como una cadena de dientes espumosos
la tormentosa mirada de los libidos y los tristes.

Ella vive en la capital de un alocado país
regido por una cristiana democracia de papel
donde fue renegado el hombre y sus partes más limpias
fueron abandonadas a la indulgencia.
Cuando a la calle sale y se dirige en el día,
cuando la luna y el negro trapo que sostiene
arriba caen sobre la ciudad,
ella puede sufrir las aguas desatadas
desde un hambriento y presuroso corazón.

La poesía también vela por ella,
para que después de la caída de la noche
llegue sin sobresaltos a su casa,
duerma apaciblemente y tenga hermosos sueños.
Un día serán amables los amantes.

Donde... guerrilleros del alba

El amor no enciende los altos restaurantes
ni los oscuros cinematográficos.
El amor no está en las grandes y pequeñas fiestas,
en lujos, modas y veloces automóviles.
El amor no estuvo en la palabra caída de los cielos
ni colmó sus naves arrodillado en las iglesias.
El amor no florece en las ventiscas de la carne
y menos en los bancos y las casas de empeño.

Sólo en los combates que se libran,
en la organizada plenitud del hombre,
en el día de los obreros anda el amor alegremente.
Y aquella que limpia un fusil a tu lado,
que decide el corazón en el reparto clandestino
o prende la mecha de la molotov:
quien no se detenga en la primera lágrima
tómala por mujer y razón de tu lucha,
por bandera, raíz y honda llamarada.

El amor es la estrella roja de cinco puntas.

Yo justifico esta guerra

(fragmento)

III
Ellos pensaban que Ezequiel Zamora había concluido para siempre
y nunca más el planteamiento de su cuchillo y desmesurado corazón
regresaría a hurgar la paz de los oligarcas
Pero no todos los muertos viajan tranquilos
a algunos molesta estar ahí sin hacer nada

megérkezni vágyik

Egy magányos lány egy végállomáson,
este kilenc óra múlt, és ő a nyugtalanság foglya.
Ő nem tud egy helyben állni.
Ő kerítés mögé üzött macska.
Szemből vagy oldalról nézvést a félelem azonosítja,
mert ő tengernyi mozgás.

Talán nem olvasta a lapokat, ahol kerestetik,
de száján, mellén, lábai közt
és csípőjén, a tisztán,
mohó fogak harapását érzi,
a libidótól tüzelő szomorúak viharzó pillantása az.

Egy eszelős ország fővárosában él,
ahol papír keresztény demokrácia uralkodik,
ahol ki lett átkozva a férfi és legtisztább részeit
a bűnbocsánat kegyelmére bízták.
Amikor kimegy az utcára és nekivág a napnak,
amikor a hold és a holdat tartó éj fekete rongya
odafentről a városra ráhull,
a záporozó vizektől
az ő éhez és riadt szíve szenved.

A költészet is érte virraszt,
hogy az éj lehulltával
félelem nélkül érkezzen haza,
aludjon békésen és legyenek gyönyörű álmai.
Egy napon a szeretők szeretnivalók lesznek.

Ahol... a hajnal gerillái

A szerelem nem gyül ki a fényes éttermekben
és az elsötétült mozitermekben se.
A szerelem nagy és kis multságokra nem jár,
fényűzést, divatot, gyors autót nem ismer.
A szerelem nem szólal az égből lehullt szóval,
és templomok hajóját nem ő tölti be térdepelve.
A szerelem virága nem nyílik dermedt húsban,
még kevésbé a bankok, zálogházak vidékén.

Csakis a teljes ember szervezte szabadító
harcokban talál sz őrá,
a munkások napján boldog szerelem ébred.
Ő tisztítja temeltesd a puskát,
erősíti szíved illegális találkán,
vagy a molotov koktélt megragadja:
akit az első sírás el nem erőlténit,
válaszd asszonyodul és harcod igazául,
legyen zászló, gyökér, fellobbanó láng.

A szerelem ötágú vörös csillag.

Én igazolom ezt a háborút

(részlet)

III.
Ők azt hitték hogy Ezequiel Zamora örökre bevégezte
teendőit
és kése és mértékét nem ismerő szíve követelése
az oligarchák békéjét nem dűlja fel soha többé
De nem mindegyik halott utazik csöndesen
némelyiküket bosszantja ha tétlenül tartózkodik itt
és makacsul követelődnek

e insisten con terquedad
y regresan a presidir los nuevos combates
a dilucidar el asunto que los vistió de ausencia
Ved al guerrillero mal herido al padre de todos nosotros
crepitando en los últimos carbones federales
cómo rebotaban sus huesos sobre la tierra
cómo dieron fuego al pajonal
cómo hoguearon los límites del hombre
Vedlo en traje verde oliva
por montes y calles más terrible
que los que hoy matan y se lavan las manos
y confiesan los días de guardar para purgar sus penas
Mas es cierto, es reconocido
la caída en el sitio de San Carlos
fue una jugada de mala ley
pero olvidaron enterrar el sonido de sus sienes veladas
Zamora cabalga señores
ya los dientes del pueblo
están royendo los muros de vuestro reino
y no es el desarropado ni el sordo ni el ciego de ayer
ahora tiene bandera poetas y metal organizado

Recojan la cosecha de vientos que sembraron

Y la igualdad fraternidad y libertad que dice la
Constitución
se las van a tener que tragar por los ojos
Porque estamos cansados de tanta miseria y circo
y vamos a meterle un balazo en la cabeza al estado de
cosas existente
Eso que llaman Derecho Natural
tendrá mortaja y tumba bajo el aire de nuestra decisión
porque sabemos dirigir el fusil
y la dinamita nos es familiar hasta la audacia
La democracia representativa apesta ya
como un presagio de azufre quemado
el gavilán de la insurrección revolotea sobre las candelas
y está esperando allí está esperando
y bajará y conocerá vuestros despojos
el día del desagravio ante las armas congregadas
Abrid las compuertas del miedo oligarcas
porque la paz no será con vosotros

Zamora cabalga en el incendio
y somos lo que sucede la posibilidad del porvenir

Masseratti 3 litros

A seiscientos kilómetros por hora cuestiono todo
no tengo paz ni sosiego y digo cuestiono todo
me dejo llevar me gusta cuanto me sucede
el animal que soy sobre las catedrales husmeando
mi desmedido desenfado mi boca salvaje
cerrando y abriendo puertas espantosas
la micromáquina filmadora de sueños
una escalera una antorcha para quemar la nueva Babilonia
desde arriba y desde abajo asalto el círculo
esta noche dormiré en los tejados para no comprometer a
nadie
de paso me orino en el parque de los escritores
nos conducimos por dentro y por fuera
enero sin sweter cuello de tortuga es conflictivo
nada cae por su propio peso menos la desdicha
a esta velocidad soy el único
que ha visto lo lejos y lo inmediato de desorden
conozco tales deidades que me da risa
entonces he aquí al hombre que no tenía sombrero y
necesitaba
trabajar con sombrero y salió a la calle con su mujer

és visszatérnek a népet új ütközetbe vezetni
és megvilágítják az ügyet mely az ő hiányukba öltözött
Nézzétek a halálra sebzett gerillát mindnyájunk apját
hogyan serceg az államszövetség utolsó széndarabkáiban
hogyan pattognak csontjai a földön
hogyan égetik föl a nádast
hogyan vetik máglyatűzre a férfi gyöngességét
Nézzétek őt olajzöld színű egyenruhájában
hegyeken és utcákon félelmetesebb
mint akik ma ölnek és kezüket mossák
és meggyóznak az ünnepnapokon hogy bűneiktől
megtisztuljanak
Mí több szentigaz és köztudott
hogy a San Carlos-i vég
rossz végzetű játszma vége volt
de elfeledték eltemetni éber halántéka lüktetését
Zamora lovagol urak
a nép fogai már
királyságtok falait szétrágják
és nem a tegnapi mezítelen nem is a süket nem is a vak
többé
ma zászlót emel költői vannak szervezett puska védi

Arassátok le a vihart amit a széllel elvetettetek

És az egyenlőség testvériség szabadság amiről az
Alkotmány beszél
olyan falat lesz számotokra hogy a szemetek kifordul tőle
Mert belefáradtunk már annyi nyomorúságba és cirkuszba
és végzünk a világ létező állapotával a fejébe golyót
eresztve
Amit úgy hívnak Természeti Jog
halotti lepletek és sírokok lesz döntésünk szélörvénye alatt
mert tudjuk merre fordítsuk a puskát
és a vakmerőség rokonunkká avatta a dinamitot
Büzlük már a parlamentáris demokrácia
mint égetett kénből felszálló jósjel
a zendülés karvalya a tüzek fölött kering
és várakozik ott várakozik
és lecsap és megismeri földi maradványaitokat
a jóvátétel napján a fölszentelt fegyverek előtt
Nyissátok ki rettegő kapuitokat oligarchák
mert titeletek békét nem kötünk

Zamora a tűzvészben lovagol
és mi vagyunk ami bekövetkezik a jövődő lehetősége

Masseratti, 3 literes

Hatszáz kilométer/óra sebességgel gondolok végig
mindent
nincs békém se nyugalmam és mondom végiggondolok
mindent
hagyom hogy elragadjanak kedvemre van ami történik
velem
a fenevad aki vagyok a székesegyházak fölött szimatol
roppant hetyke vad szájam
iszonyatos ajtókat tép fel és zár be
álmaim mikrofelvevőgépe
ostromlétra fáklya meghódítani fölégetni az új Babilont
fönről és lentről a kaszinót megrohamozom
ma éjszaka a tetőkön alszom hogy senkit se hozzak hírbe
mellesleg vizelek egyet az írók parkjában
kívülről és belülről irányítjuk magunkat
január szvetter nélkül közkeletű divat az állógallér
semmit se ránt földre a saját súlya legkevésbé a
szerencsétlenséget
a sebességet illetően egyedüli vezető vagyok
aki messziről és azonnal meglátta a zúrnavart
ismerek istenségeket akiken kacagok

desnuda
sobre su cabeza y en la parada del carrito por puesto
encontró a
su
amigo
del alma y éste le preguntó
– “esa no es Eloísa!” y él le dijo
– “sí pero no creo se note mucho” y el amigo del alma
respondió
– “bueno la verdad que regular”
y cuando entró a la oficina se armó la grande y después
se hizo costumbre y a cierta distancia de tiempo
mandó a hacerle algunas reparaciones en aquellos lugares
donde se hacen hebillas y se componen sombreros y se la
ferraron
toda por dentro con tafetán rojo y le rodearon la cintura
con una cinta brillante
y no diga usted adornarla con plumas de aves exóticas
porque el asunto es serio si lo sabré yo y era tanta
la necesidad
que se olvidó
y dejó a su mujer colgada de un clavito y se fue
Como todo alucinado que se estima
no tengo remedio
lo que aún no hemos visto no es un cementerio de
elefantes
ni un buque fantasma ni la consagración de la primavera
lo mío es un masseratti tres litros
una potente máquina
una agónica agonía de turbinas
mejor si trae consigo los sonetos a Orfeo
qué tiempo lleva escribir un gran poema
inscribirlo después en el gran prix de la posteridad
allá los que se desviven para que el tiempo no los mate
yo me pongo mi chaqueta al revés me voy silbando
miren que dije chaqueta
y dije camisa de fuerza y dije insulina y dije
metrasol
pero no miren que no dije terapia ocupacional
ni gallo tuerto
lo que aún no se ha visto no son mis celos rabiosos
ni los manuales de econometría para gerentes de empresas
hacen falta barras de dirección y puntas de ejes
alto octanaje y ácido de batería
yo le decía a Cecilia que ningún mundo de agua
era obstáculo para esas largas y bellas piernas suyas
hacen falta tuercas y tornillos rosca fina
despejados platinos y cigüeñales resistentes
al frío con los académicos comedores de ortigas
ahora es que va a dar guerra el Che
necesitamos vestimos de monte
insurgentes o muertos sin memorias
trágame con cerveza amor mío soy una ostra
sangre de mi sangre
amor bajo el inventario de rus ojos
amor sin comprender que dos bastan
para la cercanía
amor tienes que arreglar los papeles menos extraños
y tomar el avión en las estaciones del paraíso perdido
amor a quien miro con el sol derecho volar
sin retorno
en el viento soluble
El viejo Orígenes consideraba
que entraríamos rodando en forma esférica
otro es mi problema para qué la poesía
todos los yanquis son unos hijos de puta
hay que matarlos donde estén
no puedo vivir sin conflicto
esta mañana amanecí locamente enamorado
de Corea del
Norte
yo quiero un estallido atómico
demasiado hemos trabajado para los dioses
en el resplandor del hongo haremos que trabajen ellos

íme itt a férfi akinek nem volt kalapja és kénytelen volt
kalapozva dolgozni és meztelen asszonyával menni ki az
utcára
a nővel a fején és a megállónál természetesen legjobb
barátjával
találkozott
amaz megkérdezte tőle
„ez nem Héloise!” és ő válaszolt
„nem az de talán nem feltűnő a különbség” és a jó barát
felelt
„valóban nem feltűnő”
és amikor a hivatalba ért botrányt csapott és azután
lehiggadt és bizonyos idő múlva
elküldte hogy rendbehozzák oda
ahol csattokat készítenek kalapokat terveznek és
kibélelték
belül vörös tafttal és derekára
ragyogó szalagot illesztettek
és mondani se kell egzotikus madártollakkal is
feldíszítették
és mert komolyra fordult a dolog tudja a fene és annyi volt
a
nyomorúság
hogy megfeledezett róla
és szögre akasztotta asszonyát és elment
Mint minden délibáblátó aki túlbecsüli magát nem
számíthatok
irgalomra
amit mi még nem láttunk nem elefánttemető
se kísértethajó se tavaszi áldozat
az egész csupán egy masseratti három literes
ormótlan gép
turbinák halódó haláltusája
jobb ha elhozza magával az Orfeo számára írt szonetteket
mennyi ideje már hogy a nagy költeményt írja
benevezni azután az utókor földjára
ahol a költők azért epekednek hogy az idő ne ölje meg
őket
fordítva veszem föl a felöltőt és füttyörészek
nézzétek azt mondtam felöltő
azt mondtam kényszerzubbony azt mondtam inzulin
azt mondtam metrasol
de ne nézzetek így nem mondtam azt munkaterápia se
félszemű
kakas
dühöngő vágyaim nem a még sosem látott titkokra
vágyakoznak
sem cégvezetők számára készült ekonometrikai
szakkönyvekre
kormányrúdra főtengelyre van szükség
magas oktánszámra akkumulátorsavra
azt mondtam Cecíliának hogy világnyi víz
sem áradhat hosszú és szép lába elébe akadályként
csavaranyákra van szükség finom menetű csavarokra
ezüstszínű kocsikra és ellenálló kardámtengelyekre
fenébe az akadémikusokkal a csalánevőkkel
most kezdi el Che az ő háborúját
arra van szükség hogy hegységbe öltözzünk
legyünk fölkelők vagy emlékiratok nélküli halottak
nyeljetek le engem a sörrel szerelmem osztriga vagyok
vérem vére
szerelem szemed leltározó pillantása láttán
szerelem anélkül hogy megértenénk hogy ketten lehetünk
csak
közel
egymáshoz
szerelmem rendezd el a különlegeseknek alig tetsző
papírlapokat
és ülj repülőgépre az elveszett paradicsom repülőterein
szerelmem akit nézek szállj egyenest a nappal a
visszatérés vágya

más veloz tiro la casa por la ventana
 el sabio penalista dice que el verbo hacer es ilimitado
 podemos cantar bailar escribir
 leer y también robar estafar violar
 ofender

en eso estamos hijos míos
 yo convierto a las mujeres en armas de guerra
 luego ellas deciden vertiginosamente
 el comandante entró por las costas del nordeste
 mi trago favorito es una parte
 de vodka una parte de ginebrea una sombra de limón
 en este panfleto puedo romperme los dientes
 mi vida vale un comino
 vorazmente meg gustan todas las cosas
 mi rostro enloquece el paisaje
 me celebro en la poesía
 como quien celebra su boda con un cuchillo
 esto fue dicho esto ha sido sostenido
 todo el mundo es la ausencia de todo sujeto
 estoy sumergido
 cuesta bastante mantener un buitre
 poder explicar con certeza
 cómo el futuro llegará a vuestras vidas
 decir predecir ahondar más hondo
 siempre el infinito al desnudo
 mi corazón es más luminoso
 que todos los soles tragados por la tierra
 No iremos al cine a ver la vida de siervo de dios
 claro está que nació en isnotú del estado trujillo
 y como uno también es de ese estado
 y qué diablos hace este señor aquí
 me enerva el chovinismo de gran aldea
 eh guerrilleros
 el tiempo de los verbos nada importa
 según lo que hemos pesado visto y medido
 vendrán días terribles
 el que piense llorar como un bendito
 que vaya comenzando
 yo dentro de la burbuja bailo pata pata
 hoy recibí carta de mi amor mi amor está por llegar
 escribo palotes porque esta agonía no es de hoy
 esta agonía no es hija ni patrimonio de las armas liberadas
 la muerte venezolana era ya sin nosotros
 la muerte boba
 la muerte sin papeles sin paga sin reclamo
 la muerte arboladura de los poderosos
 vieja costumbre mal acostumbrada
 descomunal zamuro devorando vivos a los pobres
 el orgullo lo que nadie puede negarnos
 es la irresistible trascendencia desde nuestras caídas
 y la violenta muerte del enemigo
 aprendimos a matar salto adelante
 hablamos largamente de la hipótesis
 ese tirano desconocido sentado en nuestra silla turca
 hay que echarlo afuera para que la confusión sea total
 el problema es encontrar la puerta llenar el cuarto de agua
 aun cuando en ello dejemos el orden el sub-orden la especie
 la estancia del viejo linaje
 debemos ahondar para seguir
 no olviden cruzo el laberinto
 a seiscientos kilómetros
 la raíz cuadrada de un rayo de luz más todos los sueños
 estamos desquiciados pero ni esto tenemos de tontos
 por eso dije críticamente
 lo que aún no se ha visto es el país girar enloquecido
 estoy en mi oficio
 quién puede descansar en el filo de una hojilla
 un barril de pólvora es un barril de pólvora
 claro dirán los expertos qué más puede ser
 lo que yo digo es dónde conseguir uno para volar
 los códigos
 establecidos
 uno se mete en cada lío de miedo esto

nélkül
 a mindent oldó szélben
 A vén Origenész szerint
 gömbformában gördülünk a világba
 az én problémám más mire jó a költészet
 valamennyi Jenki kurva
 meg kell ölni őket akárhol legyenek is
 nem tudok konfliktus nélkül élni
 ma reggel arra ébredtem hogy örült módon beleszerettem
 Észak-

Koreába
 atomrobbanást akarok
 túlontúl sokat dolgoztunk az isteneknek
 a gomba vakító fényénél dolgozzanak végre ők
 a lehető leggyorsabban kihajítom a házat az ablakon
 a bölcs büntetőjogász szerint a csinálni ige korlátlan
 hatályú
 énekelhetünk táncolhatunk írhatunk olvashatunk
 és rabolhatunk is csálhatunk nőket megerősíthatunk

sértegethetünk
 ezt meg is cselekedjük híveim
 én a nőket hadifegyverekké alakítom
 ők aztán döntenek szédületes sebese
 a parancsnok az északkeleti partokon érkezett meg
 kedvenc italom egy rész
 vodka egy rész gin egy szelet citrom
 ebbe a pamfletbe beletörnek a fogaim
 életem egy fityinget se ér
 mohón habzsolok fel minden dolgot
 arcom a tájat megvadítja
 a költészetben ünneplem magam
 mint aki menyegzőjét késsel ünnepli meg
 kimondtam és fönntartom
 mindenki távol van mindenkitől
 mélybe merültem
 sokba kerül eltartani egy keselyűt
 érthetően elmagyarázni
 életetekhez hogyan érkezik majd el a jövőendő
 kimondani megjósolni mélységes mélyen elmélyíteni
 mindig a mezítlen végtelenségig
 az én szívem vakítóbb
 valamennyi napnál melyeket a föld elnyelt
 Nem megyünk moziba megnézni az isten szolgájának
 életét
 világos hogy trujillo államban isnotúban született
 és hogy mégvalaki ebből az államból való
 mi az ördögöt csinál ez az úr itt
 erőtlenné tesz a nagy falu sovinizmusa
 hé gerillák
 az ígék ideje semmit sem számít már nekünk
 aszerint amit felmértünk láttunk és mérlegeltünk
 rettenetes napok jönnek
 aki sírni akar mint egy fölszentelt jámbor
 kezdjen sírni
 én buborékban táncolok tam-tam-tam
 ma levelet kaptam szerelmemtől szerelmem érkezöben
 kicsinyke jegyzeteket írok mert ez a haláltusa nem a másé
 ez a haláltusa nem a felszabadító fegyverek öröksége és
 gyermeke
 a venezuelai halál már minélkülünk való
 buta halál
 tiltakozás fizetség papírrongyok nélküli halál
 a hatalmasok árbócán feszülő halál
 megszokhatatlan régi rossz szokás
 óriási keselyű aki a szegényeket élve falja fel
 büszkeségünket senki sem veheti el tőlünk
 halálunk lenyűgözö tisztasága az
 és ellenségünk erőszakos halála úgyszintén
 megtanultunk ölni prédára ugorva
 hosszan beszélünk az agyalapi mirigyéről
 erről az agyunk trónusán ülö ismeretlen zsarnokról
 ki kell vetni magunkból hogy a zürzavar teljes legyen
 meg kell találnunk az ajtót meg kell töltenünk vízzel a

no da dividendos
 vivo en el mismo sitio cuántos querrán verme
 vestido de madera
 hoy somos aire esparcido pero mañana
 el hombre dobló la cintura hacia adelante
 su ojo izquierdo rodó por tierra sin inmutarse
 digo sin inmutarse el hombre no el ojo sería el colmo
 luego tomándolo cuidadosamente lo colocó en su sitio
 al instante moría de susto estaba al revés se vio por dentro
 si quieres historia hazla tu mismo
 urgentemente seguimos necesitando barras de dirección
 la más radiante noticia de año nuevo
 los comandos vietcong toman la ofensiva
 desean algo más bien
 para un sin fin de personas un pernil de cordero
 o de ternera de leche de unos 2 kilogramos y medio
 60 dientes de ajo 1 vaso de ron
 2 décimas partes de litro de vino blanco muy dulce
 un poco de manteca de cerdo sal y pimienta
 si empezamos al amanecer al atardecer el fuego estará
 listo
 alrededor del más terrible tablero de ajedrez
 cenarán algo que durante siglos viene rodando
 pernil al ajillo a la manera de Heráclito de Efeso
 luego vendrán truchas al vino rojo el más rojo
 servidas bajo el resplandor de nuestras banderas
 vivimos en un perenne combate
 que cada quien elija su destino
 un hombre camina dando y recibiendo golpes
 atrás deja la semántica y los deberes ciudadanos
 agua y pez al mismo tiempo
 destruye lo posible para no ser aniquilado
 nos obliga a llevar un vaho de pistolas
 en la nuca
 que nadie duerma tranquilamente
 oh ese amor suyo por la guerra de los pueblos
 ofendidos considerarán que esto no es un poema
 y tienen razón tal vez sea una canción de cuna
 ahora sé que estoy loco por completo
 pero se acabó la cantinela se acabó la coba
 a partir de mí la palabra es un escalofrío
 ahí queda esto
 subo y arranco mi potente masseratti 3 litros
 rafagueante doy con mis sesos contra un muro
 después el otro infierno

szobát
 még ha odabent is hagyjuk a rendet az alrendet a fajtát
 az emberi nem mai formáját
 mélyebbé kell tennünk az utat hogy járassunk rajta
 ne feledjétek hatszáz kilométer/óra sebességgel haladok
 a
 labirintusban
 a villám cikcakkos gyökeréig minden álom gyökeréig
 háborodottak vagyunk de nem ezért bővelkedünk
 butákban
 ezért mondtam ki mindenki szavát félbeszakítva
 még nem láttuk eszelősen pörögni az országot
 mesterségemet üzöm
 ki pihenhet meg egy levél élén
 a puskaporos hordó puskaporos hordó
 világos mondják a szakemberek mi más is lehetne
 én pedig azt mondom keríték egyet hogy a létező
 törvényeket
 a levegőbe
 röptísem
 az ember benne van minden ijesztő balhében ebből nem
 szerez
 osztalékot
 ugyanazon a helyen élek sokan szívesen látnának
 fakoporsóba
 öltözötten
 ma szitaló levegő vagyunk de holnap
 a férfi előre tekeri derekát
 balszeme szemhunyorítás nélkül csúszott végig a földön
 mondom szemhunyorítás nélkül a férfi nem a szem még
 csak az kéne
 aztán megragadta óvatosan a helyére tette
 azonnyomban meghalt a réműlettől háttal állt és belülről
 látott
 történelemre ha vágyói csináld meg te magad
 kormányrúdra sürgető szükségünk van
 az új év legragyogóbb híre
 a vietkong kommandók offenzívába kezdtek
 parancsolnak még valamit
 megszámlálhatatlan személy részére egy báránycomb
 vagy fiatal borjúból 2 és fél kiló
 60 gerezd foghagyma egy pohár rum
 két tized liter igen édes fehér bor
 egy kevéske disznózsír és bors
 ha nekikezdünk hajnalban szürkületkor ne aludjék ki a tűz
 a legrettenetesebb sakktabla körül
 századok készítette vacsorát vacsoráznak
 foghagymás comb epheszosi Hérakleitosz módra
 aztán a legvörösebb vörösbortban készült piztrángok
 főlszolgálások zászlóink fényénél
 állandó csatában élünk
 mindenki maga alakítja sorsát
 az ember útra kél ütéseket oszt és kap
 hátrahagyja a mondattant a városlakó kötelezettségeit
 víz és hal egy időben
 pusztítsd el amit csak tudsz hogy ne te legyél az
 elpusztított
 arra kényszerítenek hogy tarkónkon pisztolyok párás
 lélegzetét
 érezzük
 és hogy senki se aludjék nyugodtan
 ó ez a szerelem a népek háborújáért
 a megsértettek kijelentik majd hogy ez nem költemény
 igazuk van talán altatódal
 most már tudom hogy tökéletesen bolond vagyok
 de vége az éneknek vége az ámitásnak
 az énbőlőlem kiszálló szó hideglelés
 itt ez marad
 fölkelek és beindítom óriási három literes masserattimat
 szélrohamszerűen száguldók fejemmel a falnak
 azután másik pokolba

Oficio puro

Cómo camina una mujer que recién ha hecho el amor
 En qué piensa una mujer que recién ha hecho el amor
 Cómo ve el rostro de los demás y los demás como ven el rostro de ella
 De qué color es la piel de una mujer que recién ha hecho el amor
 De qué modo se sienta una mujer que recién ha hecho el amor
 Saludará a sus amistades
 Pensará que en otros países está nevando
 Encenderá y consumirá un cigarrillo
 Desnuda en el baño dará vuelta
 a la llave del agua fría o del agua caliente
 Dará vuelta a las dos a la vez
 Cómo se arrodilla una mujer que recién ha hecho el amor
 Soñará que la felicidad es un viaje por barco
 Regresará a la niñez o más allá de la niñez
 Cruzará ríos montañas llanuras noches domésticas
 Dormirá con el sol sobre los ojos
 Amanecerá triste alegre vertiginosa
 Bello cuerpo de mujer
 Que no fue dócil ni amable ni sabio

Sueño uno

Sobre el trampolín de los sueños
 el salto es ilimitado
 y los cuerdos y los desacuerdos son aptos
 para encender o apagar la luna
 y los tuertos son príncipes encantados
 y los idiotas ingresan a las academias
 y los muy vivos se hacen místicos
 y por sobre la espalda de los contrahechos la belleza
 se desplaza como un tren de vidrios rotos
 y no hay murallas
 y los prisioneros se vuelan de las cárceles
 y los traidores los cobardes los evadidos
 se curan en salud
 explicando que si los tiempos fueran otros
 ellos tal vez algún día pero no ahora
 y los deseos son galimatías
 a veces en los sueños soplan terribles tempestades
 y los dioses y los frenéticos como perras paridas
 se disputan el reino de la muerte
 y los hambrientos arman el cielo de sus bocas
 y toman por asalto el humo de los restaurantes
 y los crueles existen y no existen
 y el cáncer de los poderosos es un ojo que no duerme
 y este no es el país de las hadas
 y las niñas sin muñecas
 y los niños elevando volantines de sueños
 y los que nada saben y no poseen nada
 y los que sueñan por no dejar
 porque aquí se pone el sol
 y despierta sobre el fusil de los oprimidos

Siempre la guerra

Todo está lejos de haberse hundido
 el arca y los nuevos profetas

Tiszta mesterség

Hogyan megy egy asszony aki éppen szeretkezett
 Mire gondol egy asszony aki éppen szeretkezett
 Milyennek látja mások arcát és mások milyennek látják az ő arcát
 Milyen színű egy asszony bőre aki éppen szeretkezett
 Hogyan ül le a székre egy asszony aki éppen szeretkezett
 Üdvözli barátait
 Arra gondol hogy más országokban havazik
 Meggyújtja és végigszívja cigarettáját
 Meztelenül csavargatja a fürdőszobában
 a hideg vagy a meleg víz csapját
 Vagy mindkettőt egyszerre
 Hogyan térdel le egy asszony aki éppen szeretkezett
 Azt álmodja hogy a boldogság hajóút
 Visszatér a gyerekkorba vagy a gyerekkor előtti időbe
 Folyókon hegyeken síkságokon otthoni éjszakákon vág keresztül
 A nap alszik alvó szemén
 Szomorúan boldogan szédülten ébred
 Gyönyörű asszonyi test
 mely nem volt engedelmes se kedves se bölcs

Első számú álmom

Az álmok ugródeszkájáról
 könnyű a végtelenbe ugrani
 és az ész meg az esztelenység egyaránt
 kigyújthatja vagy leolthatja a holdat
 és a félszeműek elvarázsolt hercegek
 és az idióták beiratkoznak az akadémiákra
 és az ügyeskedők misztikusok lesznek
 és a púposok hátán a szépség
 eltolat mint törött üvegű vonat
 és nincsenek városfalak
 és a rabok kirepülnek a börtönökből
 és az árulók a gyávák a megalkuvók
 jó egészségnek örvendenek
 azt magyarázzák hogy ha más idők volnának
 ők talán egy napon de nem most
 és a vágyak hadovák
 néha az álmokban rettentő viharok tombolnak
 és az istenek és a dühöngők mint kölykezett kutyák
 a halál királyságáról vitáznak
 és az éhezők szája égboltnyira nyílik
 és rohammal szerzik meg az éttermek füstjét
 és a kegyetlenek léteznek és nem léteznek
 és a hatalmasok rákja sohasem alvó szem
 ez itt nem tündérország
 a kislányok nem játszanak babákkal
 a kisfiúk álmok sárkányait eregetik
 és akik semmit se tudnak és akiknek semmiük sincs
 és akik arról álmodnak hogy nem hagyják magukat
 mert itt kél fel a nap
 és fölébred az elnyomottak puskájának csövén

Mindig a háború

Minden messze van attól hogy végleg elmerüljön
 a bárka és az új próféták

más dignos que el nivel de las aguas
vivimos
Seguiremos combatiendo
La felicidad es difícil de atrapar
quien lleve rama de olivo en el pico
no debe anunciarse ante el incendio
Es de alegrarse
del monte bajarán barbudos gavilanes
incorruptibles y será la liberación
Estamos lejos
El panfleto y las consecuencias inmediatas son míos
Yo me celebro en la poesía
como quien celebra su boda con un cuchillo
Soy el testimonio más fiel de mi país en guerra
Un día se resolverá el fuego de mi vida
La rata dorada dio un salto en el vacío

Al rojo vivo

Porque jamás fuimos alegres
ningún amor
pudo hacernos bondadosos
pero dónde está la causa
Sean los vientos alisios del sureste
que barren la extendida piel de tierra firme
me niego a creerlo
Sean bastardos los tres árboles de la sangre
escupo y niego semejante acusación
Es el hambre sistemática la ultrajante pobreza
la camada de perros que nos patean el corazón
empujándonos hacia la miseria más espantosa
Si ayer éramos pequeños y confundidos
si fuimos violentados
si cuatro años de fuego bastan para hacernos hombres
entonces somos justos
y es una locura decir adiós a las armas
cuando podemos levantarnos más alto
que la corona de los déspotas
por voluntad de esas mismas armas
En septiembre de 1964
Venezuela crepita al rojo vivo
y el poeta saluda a sus camaradas combatientes

Siempre en domingo

Aquel cuya identidad es un águila tatuada
con un silbo de moda entre los dientes
nos toma de los pies
y agitando trapos de sol manchados de betún
detiene la melodía y se desata para explicar
“porque no es fácil sacarle brillo
al lomo de un elefante y puedo hacerlo
Pulir zapatos también tiene su técnica
se deben dominar las dos manos así
y conozco el oficio y gano lo suficiente para no morir
pero no lo suficiente me falta la vida toda
mire Ud. el otro día un carro azul corría velozmente
y los muchachos que lo ocupaban disparaban sus
metralletas
contra las radiopatrullas que los perseguían
Entonces apreté el cajón contra el pecho
y me tiré al suelo pero no estaba en el suelo
yo iba en el carro azul disparando contra la policía
Después supe que eran muchachos de las FALN
y le hablo así porque sé quién es

jóval a víz színe fölött lebegnek
élünk
Tovább harcolunk
Nehéz a boldogságot megragadni annak
aki csőrében olajágot hoz
hírmondóként ne jöjjön a tűzvész elé
Az örömet
szakállas sólymok röptik alá a hegyekből
romlatlanok és velük érkezik a fölszabadítás
Messze vagyunk
A pamflet és az azonnali következtetések az én eszközeim
A költészetben ünneplem magam
mint aki menyegzőjét késsel ünnepli meg
Háborúban álló országom leghívebb testamentuma az
enyém
Egy napon fellobog majd életem tüze
Az aranypatkány nyugtalanul ugrál üregében

Elő vörösben

Mert sohasem voltunk boldogok
semmilyen szerelem
sem tudott minket gyöngédekké tenni
de az ok miben keresendő
Talán délkelet passzátszelei a vétkesek
amelyek a szárazföld kinyúló bőrét sóprik
tagadom az ilyen hiedelmet
Talán csenevész volna három fája a vérnek
köpök és nemet mondok efféle rágalomra
A rendszeres éhezés a megalázó szegénység
kutyafalkája kerget minket
a legiszonyúbb nyomorúságba
Ha tegnap kicsinyek és zavarodottak voltunk
ha meggyaláztak minket
ha négy év tűz elég hogy emberekké váljunk
akkor mi vagyunk az igazak
és örülség istenhozzádót mondani a fegyvereknek
amikor ezen fegyverek akaratából
juthatunk magasabbra
mint a despoták koronája
1964 szeptemberében
Venezuela törzse élő vörösben pattog
és harcoló elvtársait üdvözli a költő

Mindig vasárnap

Ő akit egy tetovált sasról ismerni fel
és a fogai közt sziszegő fűttszóról
megfogja lábunkat
és cipőpasztától foltos fénylő rongyokat lengetve
abbahagyja a fűtörészt és magyarázkodásba fog
„nem könnyű kifényesíteni
egy elefánt hátát de én meg tudom csinálni
A cipőtisztításnak megvan a maga technikája
uralkodni kell a kezeken így
ismerem a mesterséget és éppen eleget keresek hogy meg
ne haljak
de nem eleget a teljes élet hiányzik nekem
nézze uram egyik nap egy kék kocsit sűvített el itt
eszélősen
és a fiúk akik rajta voltak kilőtték gépfegyvereiket
az őket üldöző rendőrautókra
Akkor a mellemhez szorítottam a lábát
a földre vettem magam de nem voltam a földön
a kék kocsin ültem lőttem a rendőrökre
Később megtudtam hogy a fiúk a FALN fölkelői voltak

en pareja jugando “maquinita” en el Recreo
 Ud. decía cosas contra el gobierno
 como le digo
 gano lo suficiente para no morir
 pero no encuentro la vida
 Vale la pena buscarla como los terroristas”

azért beszélek így magának mert tudom kicsoda Ön
 az iskolai szünetben együtt játszottunk »vonatosdi«-t
 Ön nyilatkozott a kormány ellen
 ahogy mondtam
 eleget keresek hogy meg ne haljak
 de az életet nem találok
 Érdemes megkeresi ahogyan a terroristák”

El ser y la conciencia

Pregunté a los filósofos qué es el ser
 y los filósofos respondieron con evasivas
 pregunté a los padres de la iglesia
 y los padres respondieron de igual manera
 pero con un rictus de amargura en la boca
 Después hablando con un hombre
 buscado vivo o muerto por la policía
 me dijo Soy
 Somos la posibilidad del porvenir

A lét és a tudat

Megkérdeztem a filozófusokat mi a lét
 és a filozófusok kitérő választ adtak
 Megkérdeztem a szent atyákat
 és a szent atyák hasonlóképpen feleltek
 de szájuk közben keserű vigyorra torzult
 Azután beszéltem valakivel
 akit élve vagy holtan kerestem a rendőrség
 azt mondta nekem Vagyok
 A jövődő lehetősége vagyunk

El acosado

Un rey Midas distinto
 Todo lo que toco o me toca
 lo desordeno
 lo convierto en cuchillo
 Llevo sobre los hombros una pesada piedra
 En Venezuela 1967 la muerte es lo menos grave
 que me puede suceder
 Soy el acosado ferozmente
 y asumo toda responsabilidad

Az üldözött

Egy másféle Midasz király
 Mindent amit megérintek vagy ami engem érint
 összezavarok
 késsé köszörülök
 Vállamon kegyetlen követ viszek
 1967 Venezuelájában a halál a legkevésbé súlyos
 ami velem megeshet
 Vadak üldözöttje vagyok
 és minden felelősség az enyém

Hasta cuándo

Hasta cuándo seguir gritando a esta gente
 Que el rey y la reina yacen bajo tierra
 Hasta cuándo seguir gritando que no cedo en hipoteca mis
 sueños
 Hasta cuándo seguir gritando que soy incorregible
 Hasta cuándo seguir gritando que no reniego de mis actos
 Hasta cuándo seguir gritando que nada de lo que no tengo
 está en venta ni quiero que ningún imbécil
 corte la sogá
 Hasta cuándo seguir gritando que cumplo mis deberes en
 la tormenta
 Hasta cuándo seguir gritando que no exijo futuro
 Hasta cuándo seguir gritando a esta gente que me son
 despreciables
 Hasta cuándo seguir gritando que estoy
 con los que no tienen razón porque la tienen a mares
 llenos
 Hasta cuándo seguir gritando que jamás abandonaré
 mi capa de
 insurgente
 Hasta cuándo si desde siempre mis cartas están sobre la
 mesa

Még meddig

Még meddig kiáltsam ezeknek
 Hogy a király és a királyné föld alatt fekszik
 Még meddig kiáltsam hogy nem adom oda jelzálógba
 álmaimat
 Még meddig kiáltsam hogy javíthatatlan vagyok
 Még meddig kiáltsam hogy nem mondom le tettemről
 Még meddig kiáltsam hogy semmit abból ami nem az
 enyém
 áruba nem bocsátók és nem tűröm hogy valamilyen barom
 elvágja a
 kötelet
 Még meddig kiáltsam hogy teljesítem kötelességemet a
 viharban
 Még meddig kiáltsam hogy nem igényiek jövőt
 Még meddig kiáltsam ezeknek hogy megvetésre méltóak
 Még meddig kiáltsam hogy azokkal vagyok
 akiknek nincs egyetlen igazuk mert tengernyi igazuk van
 Még meddig kiáltsam hogy sohasem vetem le
 fölkelő
 köpönyegemet
 Még meddig ha kártyáimat mindig kiterítettem az asztalon

Tiempo de vendimia

Szüret idején

Bajas como gaviota en celo
En el primer peldaño de la escalera
nos besamos hasta mañana
Luego subes cuidadosamente
para no tropezar con la luna

Alászállsz mint pározó sirály
A legalsó lépcsőfokon
csókoltuk egymást reggelig
Azután óvatosan indulsz fölfele
nehogy összeütközz a holddal

Tres etapas de la pintura

Se fue Botticelli sin conocerte
y el apasionado Modigliani
no reveló tu cuerpo desnudo
Yo me cierro en tus ojos

Három festészeti korszak

Botticelli nem ismert téged
és a szenvedélyes Modigliani
sem fedte föl meztelen testedet
Én a te szemedben rejtőzöm el

Semaforo en rojo

Ella se desvive por los Mercedes
Benz último modelo
Sus ojos se van detrás de esos bellos carros
Un día de todos los Mercedes Benz muertos
se levantará un gran pájaro de hierro retorcido
y se la llevará para siempre

Piros lámpa

Él-hal a Mercedes Benz
legutóbbi márkájáért
Szeme e szép kocsik után lohol
Egy napon a halott Mercedes Benzekből
fölszáll egy hatalmas roncsolt vasmadár
és elviszi mindörökre

Los dias de nuestra vida

En las aguas negras del río de la miseria
quiero tu ira de gavilán Lope de Aguirre
Alimenta mi odio contra el imperialismo
y los malditos lacayos nacionales
Dadme la verdad de tu medalla
Dadme tu fe inquebrantable
Dadme el resplandor de tu cuchillo
Dadme un gran trago de fuego
Yo quiero un tremendo estallido
Yo quiero una terrible hoguera
Que la tierra me trague y me regrese
No hay canciones nuevas
y juro sobre tu causa traicionada
que no veré por otros ojos que los de la tormenta
que no glorificaré otros corazones que no sean
los corazones de los rebeldes hasta la muerte

Életünk napjai

A nyomor folyójának fekete vizein
add nekem karvalyharagod Lope de Aguirre
Tápláld gyűlöletemet az imperializmus
és átkozott hazai lakáji ellen
Tüntess ki érdemrended igazával
Add nekem törhetetlen hitedet
Add nekem késed ragyogását
Adj innom hatalmas fűzedből
Iszonyú robbanásra vágyom
Rettentő máglyára éhezem
Nyeljen el a föld és hányjon ki magából
Nincsenek új énekek
és én a te elárult ügyedre esküszöm
nem látok más szemekkel csak a vihar szemeivel
nem dicsőítetek más szíveket csak
a lázadók szíveit mindhalálig

Cartas a un viejo Narciso

1
Ay, Narciso
menuda estupidez la vida
y remendarla es tan prosaico
que sólo los pobres hombres
se atreven pero no tú
robado del paraíso
destinando a vivir entre notas de oboes
y lotos incandescentes
que aún raptado y sin regreso
eres de una condición distinta
mas debes subsistir
en tu alocada belleza
porque la vida es ay, Narciso

Levelek egy vén Narkisszosznak

1.
Jaj, Narkisszosz
apró bolondság az élet
és rendbe tenni olyan prózai
hogy csak a szegény ördögök
merészelik nem ám te
akit az édenkertből ide loptak
hogy oboa-hangjegyek és izzón izzó
lótuszvirágok között éljél
ki még elúzve és tússzá sosem férőn is
másféle anyagból való vagy
ráadásul neked
eszélős szépséged nélkül a lét nemlét
mert az élet jaj, Narkisszosz

La vida es dura
ingeniatelas sutilmente
y baja las persianas de la voz
diciendo lo necesario
para no complicar
para no herir susceptibilidades
para no socavar los intereses del lucro
Baja la guardia de los relámpagos
para que la tormenta no se desate

3
No te canses
que la bandera de las siete estrellas
sería un primoroso lucero 51
en el trazo de los piratas yanquis
Luego lacayo suavemente
qué es una estrella más para un imperio
pero no decir
qué es una raya más para el tigre de papel
porque es panfletario el pueblo comprende

4
No insistir con el corazón de los amantes
de los amantes con las alas rotas
de los amantes parias
No incitar la furia de los amantes
contra las torres del fabuloso y narcisista Country Club
para que maten al bienaventurado hijo de Country
y sobre su cadáver y los insultantes campos de Golf
levanten el árbol de la ternura
el árbol del nuevo orden
la dictadura de la felicidad compartida

5
Impugna la redondez de la tierra
porque sólo tus ojos son esféricos
y el masturbado corazón
el astro de las candelas
silencioso en el centro del universo
Nada se mueve ni por debajo
ni por encima de tu existencia

6
(urgente)
Niega la dialéctica
Reniega de Franz Fanon
Insulta a Fidel con tu hermosura
porque tu reino no es de este mundo
Sube y siéntate a la diestra de dios padre
todo poderoso creador del cielo y de la tierra
mas no del fuego
creador del deshielo y de los pájaros
y de los azules perros de la miseria
Si lo sabré yo
Nota
No hurgar en la enseñanza del amor a Dios
buscando la parábola de la plusvalía

7
Para qué señalar a los oprimidos
que la montaña es su dignidad
su salto
su más humano tiempo
y que jóvenes vestidos de ciudad
con brazaletes de siglas rojas
pueden quemar la vida y reinventarla

8
Es absurdo es aburrido
levantar murallas de soles y estrellas
en defensa del hombre y sus combates
pero repetir hasta el infinito
“me celebro en el espumoso deseo
como una deidad exorcizada y sola”

Az élet kemény
dolgaidat finomkodva eszeld ki
és a hang zsalugátereit ereszd le
csak a szükségről szólj
hoggy komplikációkat ne okozz
hoggy érzékenységeket meg ne sérts
hoggy a nyereség érdekeit alá ne ásd
Váltsd le a villámok őrségét
hoggy a vihar ki ne törjön

3.
Ne szűnj meg fáradozni
a hét csillagú zászló
ragyogó 51. csillag lenne
a jenki kalózok rongylobogóján
Alázatos lakáj azután
mit számít egy csillaggal több a birodalomnak
csak azt ne mondjuk
mit számít egy csikkal több a papírtigris bőrén
mert pamfletszerű és a nép megérti

4.
Ne játszadozz a szeretők
a tört szárnyú szeretők
a pária szeretők szívével
Ne bujtogasd a szeretők haragját
a narcisztikus és mesés Country Club tornyainak látványa
ellen
nehogy megöljék a Country szerencsefiát
és teteme meg a dühítő golfpályák gyepszőnyege fölé
ültessek el a gyöngédség fáját
fáját az új rendnek
a megosztott boldogság diktatúrájának

5.
Vitasd a föld gömbalakját
mivelhogy csak a te két szemed két gömb
és maszturbáló szíved gömbölyű
a tüzek csillaga
csöndesen ég a mindenség közepében
Semmi sem mozdul létednek
alatta sem fölötte

6.
(expresszlevél)
Tagadd a dialektikát
Tagadd meg Franz Fanont
Sértegesd Fidelt szépséged eszméjével
hiszen a te királyságod nem e világról való
Szállj fel és ülj le az atyaisten jobbján
a föld és az ég mindenható teremtője ő
de nem a tűzé
az olvadás és a madarak
a nyomor kék kutyáinak teremtője ő
Bárcsak tudnám én
Jegyezd fel
Ne turkáljunk az isteni szeretet tanításában
az értéktöbblet paraboláját keresgélve

7.
Minek megmutatni az elnyomottaknak
hoggy méltóságuk csúcsa a hegy
fölemelkedésüké
emberibb idejük orma
és hoggy a városi ruhás ifjoncok
vörös jelű karszalagokkal
fölégethetik az életet és újra kitalálhatják

8.
Abszurd és unalmas
napokból és csillagokból emelni városfalat
az ember és harcai védelmére
ugyanakkor ismételtetni a végtelenségig
„habzó vágyban ünneplem magamat

si es poético
irresistiblemente poético
entonces
sed indulgente con la poesía
y seguid velando desde las aguas negras

9
Baila al son que te toquen

10
Has bailado
eres reconocido oficialmente
publicado en bellas ediciones
festejado por los poetas del grupo
corona del municipio y de la nación
con la conciencia tranquila
porque la suerte sigue igual
de mala para los demás
Narciso
ya puedes morir elogiosamente
y que renazcan sobre tu memoria
los nítidos paisajes de la podredumbre

mint megtisztított s egyetlen istenség”
ha ez költői
ellenállhatatlanul költői
akkor
legyetek elnézőek a költészet iránt
és virrasszatok tovább a fekete vizek oldalán

9.
Arra táncolj amit játszanak neked

10.
Táncoltál
hivatalosan elismert vagy
szépséges könyvekben nyomtattak ki téged
ünnepelnek körül költői
a város és a nemzet nagyjaként
nyugodt a lelkiismereted
hiszen a sors semmit sem változott
gyalázatos a többiek számára
Narkisszosz
már meghalhatasz egy ünnepi órában
hadd szülessenek újjá emléked fölött
a rothadás ragyogó tájai

Carta nocturna a María Kropé

El día no se decide
De algo más depende el brillo de las fogatas
En los pueblos del Sur el aire se deshoja
y aquella que camina conmigo se desdobra en la niebla
Un hombre antes de marcharse debe desatar todas las cosas
Esta llave ruinoso es del baúl donde vuelan
los papeles de mis antepasados
ahí no hay lobo negro ni hierro de esclavos
no hay césped ni aves de cetrería
Llegamos después rechazamos el trago amargo
del medanal de las conmisericordias
mis padres no fueron audaces
no estoy echándoles nada en cara que bastante han sufrido
tampoco Cuba era el amoroso erizo de hoy
Todo es distinto
desde que me conozco vivo metido en camisa de once varas
si me dicen haz esto o aquello hago lo que
me da la gana
dulcísimo cuando llego al patíbulo familiar
con un buenos días de geranios recién cortados
señores padre y madre transoceánicos
fabulosos ejemplares
buscándole tres patas al azar pido la mano de vuestra hija
si me la niegan me cortaré el cuello con escándalo
luego iré al estadio vestido de malasangre
estoy vivo y nadie va a embalararme
quien pueda irse por dentro y derribar su corazón
a dentelladas debería ocuparse de otros asuntos
No hay duda es evidente
que su hija ha caído en muy malas manos
aún no ha silbado la serpiente de los alucinógenos
y ya la lluvia es un rugido de luces de bengala
Si supiera la cantidad de sábanas muertas que pesan sobre mi vida
Esta no es la ciudad donde sueño con la mujer
que guarda en su blusa un manojo de enebros
antes de irme dejaré una ramita en el último tramo de las escaleras
Señora si usted conoce a Mérida dirá que Sodoma
es virgen
la salvación del alma no es subir
aquí las graves dignidades ruedan desde la usura al cielo

Éji levél Maria Kropéhez

A nap bizonytalan
a tüzek ragyogását másvalami gyűjtja ki
Dél falvaiban csupasz a levegő
és társnóm aki velem vándorol szétfoszlik a ködben
A férfi mielőtt útra kél bogozza ki dolgai csomóját
Ez a csörgő kulcs a roppant ládáé amelyben
elődjeim papírjai röpdösnek
itt nincs fekete farkas se rabszolgabilincs
nincs pázsit se vadászszőlők
Későn érkezünk nem kell nekünk a tengerparti szánalom
italának keserű kortya
szüleim nem voltak merészek
nem vetek a szemükre semmit eleget szenvedtek
Kuba sem volt még szerelmes sün mint ma
Minden másféle
mióta élek ismerem magam óriási méretű ingbe bújva
ha azt mondják nekem tedd ezt vagy azt amihez kedvem van
csak azt
teszem
mézédesen érkezem a családi veszthelyre
frissen vágott muskátlik köszönését hozom
uraim tiszteletre méltó apa és anya mesés
nagyra becsült
óceánjárók
szerencsét próbálok vakmerően megkérem a lányuk kezét
ha megtagadják tőlem levágom fejemet botrányt okozva
aztán a stadionba megyek rosszféle ruhában
élek és senki se dughat ládába engem
aki önmagában befelé indul és a szívét
izzé-porrá zúzza foglalkozzék inkább másféle ügyekkel
Kétségkívül
leánya igen rossz kezekbe került
még nem sziszegett a bűvöletbe ejtő kígyó
ám az eső már a bengálitűz fenevadjának üvöltése lett
Ha tudná hány szerelem halott lepedője tornyosul
életemen
Ez nem az a város ahol asszonyról álmodom
akinek a blúza borókavirág
mielőtt elmegyek az utolsó lépcsőfokra leteszek egy
csokrot
Asszonyom ha ön ismerné Méridát azt mondaná hogy
Sodorna
szüzi

Si su hija se desvía arderán las maderas
soga de esparto
a partir de la hojarasca caerá derribado el árbol de sal
también en lo increíble hay ojos azules
de nadie más que por mí me hago más claro más rápido
las relaciones mías con cualquier mujer hermosa
me obligan a ser mercenario
por eso digo que su hija ha caído en muy malas manos
si no cómo se explica que después de tanto tiempo sin
oficio
sin residencia conocida no sufra ni esto de insomnio
siempre doy con las puertas en las narices del frío y de la
lluvia
amanezco abrazado a mi deseo desnudo el humo me
rebasa
mis mañanas son de tamarindo y mis noches de arroz con
vegetales
de inmediato fume usted porque yo sufro
de hambre crónica
desde el primer arrebato del almirante Cristóbal
desando con el estómago vacío hablando cosas
incoherentes
me río como se puede reír un diplomático
bajo un rapto de agua
fría
sobre los trampolines ahogo mis penas
dicen que en estos días el demonio anda suelto
y a qué vengo y a nombre de qué causa perdida
hay demasiada altanería y demasiado orgullo en mí
y toda evidencia me aturde
Cuando las mujeres estallan en mis párpados
no hay contradicción ni posibilidad de porvenir
no soy un primer premio no garantizo
hogares felices
yo sólo dispongo de alucinaciones y agonías
la palabra desenfado jamás me abandonará
adentro de mis ojos también he paleado tierra
pero no me burlo
o me burlo insaciablemente y no puedo dejar de vivir
Entonces planteo usted en consejo de familia
el desafuero cometido por su hija
si me encierro es porque no estoy para deslumbrar
a nadie
este rostro mío de boxeador retirado
no me gano nada con el sudor de la frente
no hay misterios
sobre la montaña de cadáveres de los defensores de la
Comuna
un pobre loco se destrozó la garganta gritándole
a los corazones venideros “hay que reinventar el amor”
Luego no se preocupe señora que yo sepa
ninguna guerra se ha dado por causa de suegra alguna
e ciudadelas incendiadas está llena la historia
comprenda este conflicto no es contra suya
Quiero que nos tomemos de las manos de todos modos
pronto
me iré
así ha sido y será y es fatal y cruel y hermoso
insensato de mí si no celara tan alta
columna de oro
puntuales estaremos a la hora del juicio final
mañana escribiré un manual para delincuentes
si allá lejos preguntan por mí salúdolos
tristeza afuera

tiszta
a megmentett lélek nem mennybe száll
irt a súlyos méltóságok az uzsorakamat mellől gördülnek
az égbe
Ha leánya máshová téved itt minden égni fog
eszpartófűből sodort kötél
avarra lehulló elmeszesedett életfa
ahol hihetetlen ott is vannak kék szemek
senki másért csak magamért szólok hevesebben
világosabban
kapcsolatom bármilyen gyönyörű asszonnal lett légyen
arra kényszerít hogy zsoldos legyek
ezért mondom hogy leánya igen rossz kezekbe került
hogyan is magyarázzam meg annyi ideje foglalkozás
nélkül
nyilvánartott lakóhely nélkül álmatlanságtól mégse
szenvedve
hidegben esőben mindig becsapják orrom előtt az ajtót
meztelen vágyamat ölelve ébredek a füst beborít
nappalom tamarindusfa éjszakám zöldséggel körített rizs
tűnjön el innét azonnomban mert én krónikus éhségben
szenvedek
Cristóbal admirális első elragadtatott pillanata óta
üres gyomorral térek vissza összefüggéstelen dolgokról
beszélék
nevetek ahogyan egy diplomata nevetet amikor
hideg zuhanyként éri
valami
ugródeszkákról fojtom vízbe kínjaimat azt
mondják ezekben a napokban szabadon jár a sátán
miért jövök ide miféle veszett ügy nevében
bennem túl sok a gőg túl sok a büszkeség bennem
és megdöbbsz minden ami nyilvánvaló
Mikor szempillámon robbannak fel a nők
nincs ellentmondás a jövőndő lehetősége elveszett
én nem vagyok földjira kijelölt boldog családi fészket
nem
biztosítok
csalódást és haldoklást ígérek csupán
a hetyke szó a számból sohasem szökik el
földet lapátoltam még szemem legbelsejében is
de nem tréfálok
vagy tréfálok mohón és mégis tovább élek
Vitassa meg hát a családi tanács
leánya esztelen választását
ha én bezárkózom azért teszem mert nem akarok
megszédíteni
senkit
arcom kivénült boxolóé
homlokom veritékével semmit se keresek
nincsenek titkaim
a Kommün védőinek hullahegyén
egy szegény örült torkaszakadtából azt kiáltotta
az eljövendő szíveknek: „újra föl kell találni a szerelmet”
Végül is ne nyugtalankodjék asszonyom én úgy tudom
egy háború sem tört ki még soha egyetlen anyós miatt
sem
fölgújtott fellegvárakkal van telistele a történelem
értse meg hát nem önnel van bajom
Azt akarom hogy fogjunk kezét mindenképpen úgyis
elmegeyek
hamar
így volt így lesz így végzetes és kegyetlen és gyönyörű
esztelen volnék ha nem őrizném meg a szerelem hatalmas
aranytömbjét
legyünk pontosak az utolsó ítélet órájakor
holnap kézikönyvet írok bűnözők részére
ha messze valahol érdeklődnek felőlem üdvözölje őket
félre a
szomorúsággal

Ve y atrapa una estrella volante

(fragmento)

2

Cuando el príncipe Felipe Feroso descendía la escalera del carro imperial todos los caballos blancos enmudecieron ante el grave perfil de su dueño
Y TUS OJOS LAURA MAS ALTOS
QUE LOS MONTES NEVADOS DONDE TU NACISTE
ADONDE NO QUISIERAS REGRESAR

Felipe Feroso tenía veinte años y su alegría era la cabellera suelta de la única hija del hijo de un antiguo vendedor de fogatas
Y ME DECIAS QUE LA NIEBLA Y
EL FRIO DE NAVAJA

HERIAN TUS OJOS
TUS OJOS QUE SOLO SON LIBRES A LA ORILLA
DEL MAR

Desde el sitio de Granada caballeros vestidos de rigor trajeron la noticia de la muerte del rey y el desconsolado corazón subió al trono sin poner ni quitar nada a su nombre
Y TUS OJOS QUE LLEVAN EL NOMBRE DEL RIO
DONDE SE HUNDEN LOS SUEÑOS

y llegó el día una nube de moros y ángeles crueles oscureció el cielo del reino Felipe ayudado por los hombres peleó bravamente pero los ricos eran más poderosos que los pobres de la tierra y tuvo que sucumbir y fue aventado por sobre los vientos de la mar Atlántica
Y TUS OJOS PARA SER INFIEL
Y EL SOL DE LOS VENADOS EN NUESTRAS
MANOS

en 1567 Felipe vino y fundó el Este de la ciudad de Caracas y sobre las paredes y los puentes grabó sus memorias
Y LOS VIAJES DE REGRESO Y LA MUSICA DE
JAZZ

Y TUS OJOS LAURA Y LOS POETAS LOCOS BAJO
LA

LLUVIA

esta es la historia de Felipe Feroso que fuera príncipe y rey y que nadie ni yo ni nadie dirá a ciencia cierta cuándo se pondrá el sol en la barba del más bello poeta destronado
Y COMIENZA MI REINO SOBRE LAS DOS COLINAS
DE TUS OJOS CALIDOS Y EXTENDIDOS
COMO EL MAPA DEL CONTINENTE EN LLAMAS

8

Mi libro y tus ojos giran alrededor de una verdad incuestionable
EN LOS AÑOS DE AGOBIO LAS COSAS Y LOS ANIMALES
SON MAS PERSONAS QUE CIERTA GENTE
Ahora amor no olvides la condena de nuestras vidas
“su sanción obedece a su conducta anti-partido de liquidación de partido de sustitución de partido por un aparato amorfo sin disciplina y sin perfil marxista-leninista”

Nézz és kapj el egy repülő csillagot

(részlet)

2

Amikor Felipe Feroso herceg fejedelmi hintója lépcsőin lefelé lépkedett mindegyik fehér ló elnmult uruk komor arcára láttán
ÉS SZEMED LAURA MAGASABBRÓL FÉNYLIK
MINT A HÓFÖDTE HEGYEK AHOL SZÜLETTÉL
ÉS AHOVÁ NEM AKARSZ VISSZATÉRNI
Felipe Feroso húsz éves volt és minden öröme egy öreg tüzárus egyetlenlányának kibontott hajában fészkelt
ÉS AZT MONDTAD NEKEM HOGY A KÖD ÉS A
PENGEHIDEG

SZEMED MEGSEBEZTÉK
SZEMED AMELY CSAK A TENGERPARTON
SZABAD

Granada ostroma után feketébe öltözött lovagok hozták a király halálhírét és a vigasztalan szívű trónra lépett nevéből el sem véve hozzá sem téve semmit
SZEMEDBEN ÚSZIK A FOLYÓ NEVE
AHOL AZ ÁLMOK ELMERÜLNEK és eljött a nap amikor mörök és kegyetlen angyalok fellegétől sötétlett a királyság ege Felipe híveitől támogatva bátran verekedett de a gazdagok erősebbek voltak mint a föld szegényei és megadta magát és elszelelt az Atlanti-óceán szelein keresztül
ÉS HÜTLENSÉGRE KÉSZÜLŐ SZEMED
ÉS A SZARVASOK NAPJA SÜT KEZÜNKRE
1567-ben Felipe ideért és megalapította Caracas eme városát és emlékéit a falakra és a hidak kövére véste
ÉS A HAZATÉRŐ UTAK ÉS A JAZZ
ÉS A SZEMED LAURA ÉS A BOLOND KÖLTŐK AZ
ESŐBEN

ez a története Felipe Ferosónak aki herceg és király vala és senki még én se mondhatom bizonyosan mikor kél fel a nap a legszebb trónja fosztott költő szakállán
ÉS KEZDETÉT VESZI KIRÁLYSÁGOM
MELEG ÉS MÉLY SZEMED KÉT DOMBJÁN
TÉRKÉPÉN A LÁNGOLÓ KONTINENSNEK

8

Könyvem és szemedet egy vitathatatlan igazság ejti rabul
A SATNYULÁS ÉVEIBEN A DOLGOK ÉS ÁLLATOK
INKÁBB EMBEREK MINT BIZONYOS SZEMÉLYEK
Mostan szerelmem ne feledd az életünkre kirótt ítélet szavait
„büntetése pártellenes tevékenységének következménye mert a párt tönkretételére tört mert a pártot egy fegyelem nélküli marxista-leninista arculat nélküli amorf apparátussal akarta helyettesíteni”
SZEMEDET ÉS A FÖLSZABADÍTÁS FEGYVEREIT
A VIII. PLÉNUM NYOMORULTJAI ELÍTÉLTÉK

TUS OJOS Y LAS ARMAS DE LA LIBERACION JUZGADOS POR CAMISERIA DEL VIII PLENO

También es verdad que busco lo que se me ha perdido

También es verdad que busco lo que se me ha perdido
de espaldas al sol doy un giro en redondo y veo bajo los
árboles
a la muchacha vestida con pantalones azul claro
y sweter negro y bellos lentes oscuros
estudiando afanosamente con una seriedad increíble y
desde arriba
leo en su texto de física y no la conozco y le grito
como sólo puede gritar un hombre en la tierra
el mayor elogio para una mujer es su propio nombre
y le digo ave fénix
despierta y hoguérate y consúmeme y renace cada día
y tendrás el contenido de esas páginas terribles
muchacha que gimes bajo la densidad de los cuerpos
que sufres de un newton sobre un metro cuadrado
que te enerva la ley de la gravitación universal
acosada por el mercurio y los ojos de los milibares
díme si es posible el principio de Arquímedes aplicado a
los sueños
díme si la ley de Boyle y Mariotte puede hacernos más
amorosos
porque te han escamoteado la perceptibilidad de las ondas
sonoras
te han negado la intensidad la altura el timbre del sonido
te digo que liberes el fuego que está en ti y que tú
desconoces
porque yo el más antiguo de todos los poetas
sólo puedo ofrecerte la ley de los vasos comunicantes
y las leyes de la reflexión de la luz
y las ramas del arbusto que en Valera llaman lluvia de oro

Las mujeres no me dan sosiego

Las mujeres no me dan sosiego
por eso mi vida siempre ha ido mal
cuando va bien va peor
siempre ha ido muy mal
la que me toca apenas se queda esperando
ver mi corazón volar hecho pedazos
algún día será de otro modo
Sísifo hermano de la costa
Filibustero
aún no hemos perdido nada
nos quedan las manos es un prodigio
el sin fin de cosas que se pueden hacer
yo sólo pido que me dejen usarlas
meterlas en la candela
nunca como esta noche tantas mujeres en la calle
me niego a dormir parece comienzo de mundo

Para los que meten miedo con el zamuro atómico

Az igazsághoz az is hozzátartozik hogy kereseam amit elveszítettem

Az igazsághoz az is hozzátartozik hogy kereseam amit
elveszítettem
háttal a napnak sarkon fordulok és látom a fák alatt
a világoskék nadrágba öltözött lányt
fekete szvatterben és gyönyörű sötét napszemüveggel
hihetetlenül komoly buzgalommal tanul és feje fölött
fizikakönyvébe sandítok és nem ismerem őt és rákiáltok
ahogyan egy férfi a földön kiáltani képes
egy nőnek az a legszebb üdvözlés amikor a saját nevét
hallja
és én azt mondom neki ave fönix
éledj lobbanj fel égj el szüless újja minden nap
és megtelítődnek veled ezek a rettenetes papírlapok
lány aki a testek súlya alatt nyögdecselesz
és szenvedsz egy négyzetméteren egy newton erőtlől
kimerít az általános tömegvonzás törvénye
a higanyszál és a milibar kémlelő szeme üldöz
mondd igaz-e Arkhimédész törvénye az álmokra
mondd a Boyle-Mariotte törvény szerelmesebbekké tesz-e
minket
mert elraborták tőled a haghullámok érzékelhetőségét
mert elvették tőled a hangmagasságot a hangerősséget a
hangszínt
én azt mondom neked szabadítsd ki a benned élő
ismeretlen tüzet
én minden poéták közül a legrégebb
a közlekedőedények törvényét kínálhatom fel neked
csupán
a fény visszatükröződésének törvényeit
és annak a bokornak ágait amelyet Valerában aranyesőnek
neveznek

Az asszonyoktól nyugalmat nem nyerek

Az asszonyoktól nyugalmat nem nyerek
ezért ment az életem mindig rosszul
amikor jól megy rosszabbul megy
nagyon rosszul ment mindig
aki az enyém alig várja ki
hogy szétszakadt szívem röptére lásson
egy napon másképpen lesz
Szisziiphosz tengerparti testvér
Kalóz barátom
még nem veszítettünk el semmit
kezünk megmaradt csodával határos módon
véget nem érő dolgokra képes
én csak azt kérem lehessen használnom
beletartanom a tűzbe
sohasem volt még annyi asszony az utcán mint ma éjjel
nem akarok aludni világ kezdete készül

Azoknak akik az atomkeselyűvel ijesztegetnek

Para los que meten miedo con el zamuro atómico
recordándonos que las luchas de liberación
pueden provocar una espantosa catástrofe
yo les digo he aquí mis bienes terrenales
tres litros de aire de capacidad pulmonar
medio siglo de burocratismo soviético
y dos mil años de crímenes sucesivos
entonces no tengo mucho que perder
señores de la guerra por mi parte
pueden ir apretando los botones

Aun en medio de las más terribles tormentas

Aun en medio de las más terribles tormentas
siempre he optado por defender
la dignidad de la poesía
Volverla a sus orígenes
A su deslumbrante cuchilla de muchos filos

La verdad que a esos comunistas

La verdad que a esos comunistas
el revisionismo sí los ha puesto bien feos
Dígame tan hermoso que era Gustavo
y ahora ni siquiera se puede ver
y no es que esté inventando nada
en algunas esquinas anda un retrato suyo
anunciándolo para un mitin en el aerocine de Mérida
Tampoco es asunto de edad porque Salvador de la Plaza
en sus años es el sol en lo más alto
De dignidad se trata
Entonces quedamos con que el oportunismo
malogra a la gente UPA feos
En cambio uno que es terrorista y buenmozo
y cuestionador y buenmozo y guevarista
y buenmozo y buenmozo y triste en su recuerdo
y douglista y más buenmozo cada día y así es
uno
y todo este asombro es ahora mismo
y uno que no se cansa de decirse
si las montañas toman las ciudades
el mundo le va a quedar chiquito a la hermosura.

En este país humillado al extremo

En este país humillado al extremo
Donde me ofendo a pedrada limpia
Donde arranco tasajos a la vida
En este país donde suceden más poetas
que kilómetros cuadrados
Donde soy el que orina fuera
de la vacinilla de las fulguraciones
Donde no tengo destino
En este país donde me irá
Donde me borraré para siempre
Donde será olvidado al día siguiente

Azoknak akik atomkeselyűvel ijesztetgetnek
emlékeztetvén minket hogy a felszabadítási harcok
iszonyatos katasztrófát idézhetnek elő
én azt mondom itt van minden földi javam
három liternyi levegő tüdőkapacitás
fél évszázad szovjet bürokratizmus
és kétezer évnyi örökletes bűnök
következtetésképpen nincs sok veszteni valóm
háború urai ami engem illet
megnyomhatják már a gombokat

Még a legvadabb viharok közepette is

Még a legvadabb viharok közepette is
mindig úgy döntöttem hogy megvédem
a költészet méltóságát
Visszatértem eredetéhez
Legyen vakító sokélű kés

Mi tagadás ezeket a kommunistákat

Mi tagadás ezeket a kommunistákat
a revizionizmus alaposan elcsúfította
Milyen szép volt például Gustavo
és most szinte reá sem lehet nézni
szó sincs róla hogy bármit is én találok ki
egyik-másik sarkon látható egy arcképe
amely a Mérida moziban tartandó nagygyűlést hirdeti meg
Nem is életkor dolga ez mert Salvador de la Plaza
vén korában is olyan mint a fölkelő nap
A méltóságról van szó
Maradjunk annyiban hogy az oportunizmus
elrútítja az UPA embereit
Viszont aki terrorista és bevaló fickó
és töprenkedő és bevaló fickó és guevarista
és bevaló fickó és bevaló fickó és csak az emléke
szomorú
és douglista és még bevalóbb fickó nap nap után és aki
egyszer

ilyen
és efféle elképesztő izgalom most azon nyomban
és aki fáradhatatlanul ismétlgeti
ha a hegyek elfoglalják a városokat
a nagyvilág kicsinyke lesz a szépség számára.

Ebben a végsőig megalázott országban

Ebben a végsőig megalázott országban
Ahol odakínálom magam a megkövezésnek
Ahol húsdarabokat tépek ki az életből
Ebben az országban ahol több költő követi egymást
mint négyzetkilométer
Ahol én vagyok aki a visszfények serblíje
mellé vizek
Ahol nincs sorsom
Ebben az országban ahol eltűnök
Ahol örökre kitörlöm magam
Ahol másnap elfelednek

porque sigo con estos benditos versos
 En este país donde a nadie permitiré
 prolongar mi nombre
 no importa cuáles sean los presagios del cielo
 Donde al biógrafo que me toca le señalaré
 con el dedo índice y le gritaré
 váyase a la otra paila donde se consume la historia
 y póngase a menear el esqueleto junto con ella
 Habráse visto
 Donde sin embargo vorazmente
 me celebro bajo tierra
 En este país donde siempre fui un arbolario
 un mal incendio un inesperado voladizo

Oficio de poeta

Etico es el paso del poeta en la tierra
 pero no de quien se lleva el índice a los labios
 sino en lo tremendo y deslumbrante
 de la libertad y de la revuelta
 porque no se puede ser feliz
 cuando se respira
 entre un atajo de infelices
 hay que vivir agresivamente
 reivindicar la piedra de amolar
 para cuando sea el tiempo
 de la fiera y bella fiesta de los cuchillos

Invierno caldo

Cuídate bella de un salvaje en celo
 apártate cuando lo veas venir desnudo
 con un puñal entre los dientes
 rugiendo buscando amor
 por las calles del invierno romano
 Si puedes contenerlo incrépalo
 pero no esperes respuestas lógicas
 un salvaje no pesa ni mide nada
 su corazón se precipita con todos sus hierros
 Cuídate me gustas mucho
 Mis deseos los llevo engatillados

Roma 10/1/73

Esta colilla de cigarrillo
 Este poquito de café en polvo
 Este yogurt de cerezas
 Estos contados granos de sal
 Este puñado
 Estas flores de manzanilla
 Estos granos de arroz
 Esta ración de pasta de sémola
 Estos dos dedos de aceite de oliva
 Este pedazo de pan viejo
 Este trocito de queso parmesano
 Esa rosa en las aguas del Aniene
 Este rugido bronquial
 Este frío que cala hondo
 Esta arrechera cogida anoche
 por culpa de la malinche romana
 Estas navajas

mert ezeket az áldott verseket mormogom
 Ebben az országban ahol senkinek sem engedem meg
 hogy továbbvigye nevemet
 nem érdekel miféle jelek mutatkoznak az égen
 Ahol a nekem rendelt biográfusra
 ujjal mutatok és ráüvöltök
 kotródják a frászkarikába ahol a történet elporlad
 és riszálja csontvázát övele együtt
 Meglátjátok majdan feleim
 Ahol mindazonáltal viharosan
 ünneplem magamat a föld alatt
 Ebben az országban ahol mindig különc voltam
 rosszul égő tűzvész váratlan röppentyű

Költői mesterség

Becsülivaló a költő útja a földön
 de nem azé aki mutatóujját az ajkára teszi
 hanem a szabadság és a felfordulás
 dühében és világosságában járóé
 mert nem lehetünk boldogak
 amikor lélegzetet veszünk
 a boldogtalanok falkája közepette
 agresszíven kell élni
 visszakövetelni a köszörűkövet
 addigra amikor az idő
 a fenevad órája és a kések gyönyörű dáridója lesz

Forró tél

Óvakodj szépem a tüzelő vadtól
 térj ki amikor meztelenül csörtet
 késsel fogai között
 bögve szerelemért nyűszítve
 a téli római utcákon
 Ha meg tudod fékezni szidd össze
 de ne várj tőle logikus választ
 a vadállat nem fontolgat nem mérlegel semmit
 szíve ugrásra készül vas-keményen
 Vigyázz hát nagyon tetszel nekem
 Vágyaimat mindig csőre töltve hordom magammal

Róma, 973 január 10.

Ez a cigarettacsikk
 Ez a kevéske nescafé
 Ez a cseresznyés joghurt
 ezek a megszámlolt sószemcsék
 Ez a maréknyi
 Ezek a kamillavirágok
 Ezek a rizsszemek
 Ez a tejbedara adag
 Ez a két ujjnyi olivaolaj
 Ez a szelet száraz kenyér
 Ez a parmezándarab
 Ez a rózsa az Anicne vizén
 Ez a hörgő köhögés
 Ez a csontig hasogató hideg
 Ez a tegnap esti bujálkodás
 a római kurva bűne miatt
 Ezek a bicskák

Dry Sac

Quisiera irme
de bruces contra el tiempo
Vibrar en los salones
de los fabulosos palacios de Samarkanda
A Nínive incestuosa insensata impúdica
y derribar a un alguien de su trono

Incesante

Arrebatado el día fui al mercado
a preguntar por ti a las verduras
y no supe explicarme
y me hice un lío y no di en el clavo
Después pregunté a la flor de pensamiento
a las ramas de tomillo a las naranjas
y nadie dio cuenta tuya
Quizás sobre los trampolines me dije
Tal vez en el fondo del agua me dije
Aquello estaba tomado por muchachas
y grité tu nombre porque sí porque quién quita
porque uno nunca sabe y las muchachas volaron
irreductibles a los cantos del cazador de sirenas

De los cantares romanos de Antonio Mirapalcielos

XII
Entonces estaba yo
en un bar alemán del centro de Roma
con una bebedera de cerveza y un habla
hasta por los codos de cuanto existe con una
becaria venezolana cuando de pronto
se me vino de necedades con aquello
de que “la cuestión de nuestros pueblos
se ve más clara desde Europa” pero
sus ojos eran dos culos de botella
y entonces los últimos tragos
los tomé lejos solo en Trastévere

XIII
Mi amiga romana me invitó a su casa
a comer una pizza preparada por ella
En el camino me preguntó
si yo era maoista
y entonces le hablé de la pasión
según Simón Rodríguez
y de la irremediable cabronería rusa
y de la noticia aparecida en los diarios
donde un ministro celeste declaraba
“que parecía que las relaciones de China
con los EEUU iban a ponerse tensas”
cuando los malditos pilotos yanquis
devastaban la casa de la vida en Hanoi
y la dejé en la puerta de su casa y me vine
sin comer y con cigarro y niebla
y rabiando y pensando en venezolano
que el internacionalismo proletario
es un burro de papel
y con reumatismo para más vaina

Dry Sac

Szeretnék
hason csúszni az idő ellenében
Remegni Szamarkand
mesés palotáinak termeiben
A vérfertőző tébolyult parázna Ninivébe jutni
és ledönteni valakit trónjáról

Szüntelenül

Napom sodrában mentem a piacra
rólad kérdezgettem a zöldségeket
és nem értettem a dolgot
és zavarba jöttem és semmire se mentem
Azután az árvácskát faggattam
a kakukkfű ágait a narancsokat
senki sem tudott felőled
Talán az ugródeszkák fölött mondtam magamnak
Talán a víz mélyében mondtam magamnak
Telistele volt lányokkal
neved kiáltottam csak azért is mert jussom az
mert sohasem tudni és a lányok elrepültek
választalanul a szirének vadászának dalára

Égrenéző Antonio római énekeiből

XII.
Akkor én éppen
Róma turistanegyedében voltam egy német bárban
egy sörívő leányzóval és belemertülve
a végetnemérő locsogásba egy másik
venezuelai ösztöndíjas nővel aki egyszer csak
azt a sületlenséget tálalta fel nekem
hogy „a mi népeink problémája
Európából tisztábban látható” ám
két szeme két kiürült sörösüveg volt
és ezért az utolsó kortyokat
messze onnan és egyedül hörpintettem fel a Trastéveren

XIII.
Római barátnőm meghívott magához
hogy egyek egy ő készítette pizzát
Útközben megkérdezte
hogy maoista vagyok-e
erre a szenvedélyről beszéltem neki
Simón Rodríguez értelmezése szerint
meg a javíthatatlan orosz kurválkodásról
meg az újságokban megjelent hírről
miszerint egy menyei miniszter deklaráta
„úgy látszik, Kína és az USA
kapcsolatai feszültekké válnak”
mikor a nyomorult Jenki pilóták
lerombolták Hanoiiban az Élet házát
barátnőmet lakása ajtajánál hagyva eljöttem
evés nélkül cigarettával és köddel
és szitkozódva és azt gondolva venezuelaiul
hogy a proletár internacionalizmus
papírszámár
és reumával mindenféle egyéb nyomorúságra

El vengador

Enemigo de muerte en todo
te busco para que
arreglemos el viejo asunto
Sin pistola ni piedra ni palo
ni daga de hoja curva te busco
Cuando te encuentre las palabras
serán como lluvia en el océano
Un sinruido rebasará las cumbres
Te cercaré y te mataré
con el soplo de todas las cosas
De ti no quedará ni el humito

Sociedad de consumo

Entre otras cosas a tu amor ofrecen
ser la primera en arribar a Nueva York
La buscan para regalarle un Citroen G.S.
Si ya lo sabes arréchate completo
El maldito cuento del nunca acabar
debe acabar un día con estrépito
No olvides cuanto te digo: las puertas
están hechas para dar en las narices

Solsticio de verano

La gente habla hasta por los codos
la gente habla que te habla con amargura
La gente se la pasa en eso de andar diciendo
que la guerrilla y la poesía perdimos una guerra
La pobre gente sin un solo sueño riguroso
Pero digo y que mi boca sea borrada
desde los últimos rincones del infierno
la poesía sacará las uñas y nos verán a todos
y no precisamente con manzanas en las manos

Ciencia triste

Ciertos economistas venezolanos
se rebanan los sesos
hablando del producto nacional bruto
Esos pobres diablos lenguas de palo
deberían de una vez por todas
hablar del producto colonial inteligente
y empatarse en una de liberación

Job

Desconfía del que viene hacia ti
con el seso en el pico de la lengua
Si te digo los planetas del sistema solar son 17
y la tierra está fija en el centro del universo
y el espacio está ocupado por un éter estacionario

A bosszúálló

Minden ügyben halálos ellenségem
megkereslek hogy
elrendezzük ezt a régi dolgot
Se pisztolyom se késem se botom
görbe kés nélkül kereslek
Amikor rádtalálok szavaim
tengerre hulló esőcseppek lesznek
A bércek ormán csend ül
Bekerítlek és megöllek
minden dolgok fuvallatával
Belőled nem marad füstöcske se

Fogyasztói társadalom

Egyebek közt szerelmednek felkínálják
hogy elsőként érkezik meg New Yorkba
Ajándékol egy Citroën G.S.-t kap
Ha már érted dühöngj féktelenül
A véget sosem érő átkozott mesének
egyszer mennydörgéssel kell véget érnie
Ne feledd annyiszor mondom: az ajtók
arra szolgálnak hogy becsapják őket az orrunk előtt

Nyári napforduló

Az emberek fecsegnek-locsognak
az emberek telibeszélnék téged keserűségükkel
az emberek azzal töltik életüket hogy folyvást
mondogatják
hogy a gerilla meg a költészet elvesztettük a háborút
A szegény emberek egyetlen valamire való álmom nélkül
De én azt mondom és szájjamat
a pokol legutolsó bugyrában kell befognotok
a költészet karmait mereszti és megláttok majd
mindannyiunkat
és nem éppen almákkal a kezünkben

Szomorú tudomány

Bizonyos venezuelai közgazdászok
agyukat hasogatva
a bruttó nemzeti késztermékről beszélnek
Ezek a szegény recsegő fahangú ördögök
egyszer s mindenkorra
az okos gyarmatosító késztermékről beszélhetnének
és kitanulhatnák a fölszabadítást

Jób

Ne bízz abban aki feléd megy
agyvelejével a nyelve hegyén
Azt mondom neked a naprendszernek 17 bolygója van
és a föld biztosan helyezkedik el a mindenség közepében
és az úr pangó étterrel van kitöltve

y el sol se levanta por la mañana
y el horizonte terrestre se desplaza
por debajo de un terror suspendido en el cielo
entonces no le pares
a palabra hueca ni a ciencia de borracho Pero sí te digo
ámame o bórrame del libro de la vida

a nap hajnalban kél
és a földi láthatár útnak ered
az égre függeszkedő félelem alatt
ne szakítsd hát félbe
se az üres szót se a részeg tudományát
Ám azt is mondom neked
szeress engem vagy törülj ki az élet könyvéből

Por bella día y noche

Escoge un tiempo propicio para tus padres
Les acaricias los cabellos
Les tocas el rostro suavemente
(Campesinos al fin son reservados
y no suelen hablar de ciertas cosas)
Los invita a un largo y cálido trago
Dry Sac puede ser la llave
En medio de las alegrías
les preguntas
Cómo fue la noche de amor
cuando te asomaron de venir al mundo
Cómo se miraron
Cómo se tomaron de las manos
Si hubo un mohín de parte de ella
Quién primero dijo
“te quiero mucho”
Insiste
Si llovía en la tierra
Si el techo era de zinc
Si habían gallos en el patio
Si después salieron al sereno
y reviraron el cielo y vieron presagios
Pregúntales en valerano
Si hubo cantigas
y si las hubo Qué cosas trovaron
Pregúntales cuánto se te ocurra
Quiero saberlo todo con urgencia
Necesito arrancarme estos clavos
Desprenderme de este madero

Ritornello

Hoy amanecieron bien hermosas las mujeres
Hermosas amanecieron todas las mujeres hoy
Hoy es un viernes de hermosura
y yo ando loco de contento de este hoy
porque voy hacer el amor con la más bella
de todas las hermosas mujeres de hoy

Las cosas van bien y mal viejo Empedocles

Las bellas condenadas bellísimas mujeres
desbordan la ciudad cruel la deleznable
Y no más por eso digo
rechazo los escritorios y las tarjetas
donde se acusa la entrada y la salida de las oficinas
y me voy a haraganear por las calles amujeradas
para celebrarlas y exaltarlas de pura contentura
Yo que leía mi sombra escrita en las paredes
que no soy padre ni madre de ninguna escuela filosófica
me suelto y me sonrío y canto

Szép nappal és éjjel

Válaszd ki a szüleidnek alkalmas időt
Simogasd meg hajukat
Arcukat érintsd meg lágyan
(Parasztok végül is tartózkodóak
és bizonyos dolgokról nem beszélnek)
Hívd meg őket egy nagy pohár forró italra
Dry Sac a kulcs a zárhoz
A vígság közepette
kérdézd meg tőlük
Milyen volt a szerelmes éj
amikor téged világra bújni készítették
Hogyan néztek egymásra
Hogyan fogták meg egymás kezét
Vágott-e fintort anyád
Ki mondta először
„nagyon szeretlek”
Kérdezz makacsul
Hullt-e zápor a földre
Cinkből volt-e a tető
Kukorékoltak-e kakasok az udvaron
Kimentek-e utána a házból
és fölnéztek-e az égre és előjeleket láttak-e
Kérdezd meg valeraíul
Énekeltek-e bölcsődalokat
és ha igen Milyeneket szereztek
Kérdezd meg tőlük ami csak eszedbe jut
Mindent tudni akarok
Meg kell szabadulnom ezektől a szögektől
Le kell szállnom erről a fáról

Ritornell

Ma gyönyörűeknek ébredtek az asszonyok
gyönyörűeknek ébredtek az asszonyok ma
Ma a péntek szépsége virradt fel
és ettől én egészen bolond vagyok ma
mert minden gyönyörű asszony közül
szerelmeskedni a legszebbel fogok ma

A dolgok jól és rosszul mennek vén Empedoklész

A szép átkozott szépséges asszonyok
elárasztják ezt a kegyetlen hitvány várost
És csak ezért mondom
megvetem az íróasztalokat és a névjegyeket
melyek a hivatalokba való be és kijárást biztosítják
és inkább az asszonyokkal teli utcát járom
hogy üdvözljem őket testüket dicsérjem tiszta szívvel
Én aki árnyékom betűit olvastam a házfalakon
és nem vagyok se apja se anyja semmilyen filozófiai
iskolának

elengedem magam és nevetek és énekelek

El martillo de los utópicos

El socialismo no existe
pero de que vuela vuela
El capitalismo sí
y hay que matarlo

Az utópisták kalapácsa

A szocializmus nem létezik
mégis messzire száll messzire száll
A kapitalizmus igen
és végezni kell vele

Tiempo necio

Errada va la vida mía
en lugar de atracar bancos
entierro dineros
en sus bóvedas

Ostoba idő

Tévutakon jár életem
ahelyett hogy bankot rabolnék
pénzt temetek
kriptájukba

Asuntos terrenales

Yo me porto mal con Ud.
señora mía
pero Ud. debe comprender
que lo solo y lo esperado
hacen ver cosas invisibles
Cuando la veo bajo la lluvia
soy el sol
Entiéndame
Yo estoy muerto de amor por Ud.
y por eso vivo

Földi dolgok

Rosszul bánok Önnel
én asszonyom
De Önnek meg kéne értenie
hogy csak a magány és a várakozás
teszi láthatóvá a láthatatlant
Amikor látom az esőben
a nap vagyok
Értsen meg engem
Belehalok abba hogy szeretem Önt
és ezért élek

De otro modo no puede ser

Esta pantalla de sesos es capaz
de volar cielos más numerosos
que murciélagos y yo tengo 45 años
y no tengo dónde caerme muerto
pero también soy
el elegido de las dificultades
y canto y siempre cantaré
hasta el día de los días
cuando anochezca y sea visto
un remolino de truenos y centellas

Másképp nem lehet

Ezek az agyvelők képesek
seregnyi denevérnél számosabb
egetet berepülni én viszont 45 évesen
nem tudom hová rogyhatok le holtan
ám szintén én vagyok
a nehézségek kiválasztottja
és énekelek és mindig is énekelni fogok
a végítélet napjáig
mikor éj borul ránk és láthatóvá leszen
a villámok és mennydörgések örvénye

Volantinera

Cuánto hilo me has dado
que me tienes tan elevado de amor
Cuando no estás conmigo
en el aire
veo a una tan bella como tú
el retrato que me diste

Papírsárkány asszony

Köteleden messzire engedték
a szerelem emelt magasba
Mikor nem vagy velem
a levegőben
látok egy szépet hozzád hasonlót
a fényképedet

Noche en vela

Después de leer mapas y carras lejanas
salgo con chamizas al sereno
me niego a sellar
lo que aún queda de mi rostro
A través del humo elevo los ojos
y veo en el cielo a esa luna lanzada
por los acordes de una vecina hoguera
Ella la suspendida
advierte y rebasa mi cansancio
y los recuerdos se suceden desde un tiempo
más sinuoso que de costumbre
Soy el animal que soy
y pasaré la noche dando tumbos
sobre los primeros días
y el devenir de las heridas
Regreso al sitio del combate
y me digo
no hay juicio final

O-accidente

Ultimamente hablo lenguas anónimas
Con el fantasma de una mujer interminable
Ella comprende y yo desaparezco

Átvirrasztott éj

Utitérképeket és messzi leveleket nézegettem
azután tűzifával indulok a szabad ég alá
Nem vállalom felelősséget
arcom maradványáért
A füstön keresztül nézek fölfelé
és látom az égen a szomszéd máglya
pattogó hangjain felszállt holdat
Az odafent függő
észreveszi hogy ő fáradtabb mint én
és sajnálkozva világít emlékeimnek
a szokásosnál is tekervényesebb útjára
Vagyok a fenevad aki vagyok
és átvészelem az éjt elbukdácsolva
hegesedő sebekkel
az új napokig
Visszatérek a harc színhelyére
és azt mondom magamban
nincs végétélet

Jobb-baleset

Végül nevüksincs nyelveken beszélék
Egy végtelen asszony kísértetével
Ő megérti szavam és én eltűnök

ISBN 978-963-88123-0-8
ISSN 1216-1861

Felelős kiadó a Venezuelai Bolívari Köztársaság Nagykövetsége

Felelős szerkesztő Tabák András

2008 Vasas-Köz kft nyomda
Felelős vezető Badó Géza

Terjeszti a Könyvtárellátó Közhasznú Társaság
